

J. Goldenlane

CSILLAGOK SZIKRÁI I.

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT

Gaura Ágnes

BORBÍRÓ BORBÁLA-SOROZAT

Vámpírok Múzsája
Átkozott balszerencse
Lidércnyomás
Lángmarta örökség
Attila koporsója

BORIVERZUM ÉS MÁS TÖRTÉNETEK:

Embertelen jó

J. Goldenlane

Éjfél

Farkastestvér
Napnak fénye
Holdnak árnyéka
Isteni balbé
Pokoli balbé
Csillagok szikrái I–II.

Eric Muldoom

Éjféli erdő
Boszorkánylovag

Harrison Fawcett

Katedrális I.
Katedrális II.
Katedrális III.
Katedrális IV.

Hernád Péter

Hollóember
Pannónia Parancsnok

Raoul Renier

Sötét álmok

Szántai Zsolt

Trigorum

Somlói Ferenc

A Csodák Könyve

Honfy Ágnes

Arany Birodalom

ELŐKÉSZÜLETBEN

Kae Westa: *Napsötét*
Hernád Péter: *Alakváltó*
Gaura Ágnes: *Túlontúl*

J. Goldenlane

CSILLAGOK SZIKRÁI

I. kötet

Delta Vision Kft.
Budapest, 2016

DELTA VISION EXKLUZÍV

Csillagok szikrái I.

Szerkesztő: Erdélyi István
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Goldman Júlia, 2016
© Delta Vision Kft., 2016
Borítófestmény © Kovács Péter, 2016
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-220-7
ISBN 978-963-395-219-1 Ö
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

Tigris, Tigris, rettegett...

„Nekem még sosem volt se macskám, se kutyám, se gyerekem, úgybogy nem tudom, hogyan kell az efféle kisállatokkal bánni, de akármi bajod van, valabogy majd megoldjuk.”

I.

Persze ez is borzalmasan kezdődött. Egy negédesen kedves tanárnő bekísérte egy giccsesre felcicomázott tanterembe, ahol odalökték másfél tucat, hülyén bámuló diák elé.

– Gyerekek, figyeljtek egy kicsit ide, megérkezett az új diáktársatok – kezdte a tanárnő Aliciára mosolyogva. – Kedvesem, mutatkozz be!

Mindig, mindenütt ez volt az első kérdés. Éppen ezért erről szólt az első számú szabály. Soha, senkinek sem mondhatja meg a nevét, semmilyen körülmények között sem.

– Alicia Starnak hívnak – felelte hát mosolyogva.

Ezt a családnevet most maga választotta. A szülei persze megint ragaszkodtak volna valami totál gáz névhez, mint például Al-Watanyában is. Alicia O’Neil, hát nem csoda, hogy nem lett menő csaj az iskolában ilyen névvel! Röhejes! De most nem hagyta. Most először nem hagyta. Vagy Star, vagy megmondja az igazi nevét. Ami után persze kicsit veszekedtek vele, de végül ráhagyták, és apu elkészítette a hamis idkártyát, Alicia Star névre.

– És pontosan hány éves is vagy? – kérdezett tovább a tanárnő.

– Tizenkettő – felelte Alicia engedelmesen.

A valóban pontos válasz mondjuk az lett volna, hogy tizenkét nappal múlt el a tizenkettedik születésnapja, amihez még azt is hozzátehetette volna, hogy ez az új iskola, a Schapelle Corby, ahova mától jár, pontosan Alice Springs tizenkettedik számú közoktatási intézménye. És ezzel ez háromszor tizenkettő, ami akár jó ómen is lehet. Persze jobb, ha nem égeti magát ilyen dumával, itt nyilván senki sem babonás. Ő sem az. De azért szeretett volna bízni abban, hogy itt most minden jól fog sikerülni. Vagy legalábbis nem lesz belőle akkor katasztrófa, mint eddig mindig, mindenhol.

– És honnan jöttetek? – folytatta a tanárnő.

Erről mondjuk beszélhetett volna, szabad volt, de csak hülyét csinált volna magából. Most meséljen Al-Watanya gettóiról, vagy Tizenkettő bazársoráról, Új-Peking kockanegyedeiről? Esetleg Mexico City óvárosáról, ahol a két-háromszáz éves, az Utolsó Háború előtt épült házak között, furcsa hangulatú sikátorokon átvágva járt iskolába? Vagy talán beszéljen minderről, egyszerre? Hogy garantáltan, totálisan és menthetetlenül csodabogárrá váljon itt is, mint mindenhol?

– Én igazából Alice Springsben születtem, csak aztán egy időre elköltöztünk a szüleim munkája miatt. Mindenfelé eltünk egy kicsit, de én itt vagyok itthon.

– Hosszú időt töltöttetek külföldön? Az biztos érdekes volt! – biztatta a tanárnő, mire Alicia kimérten mosolygott vissza.

– Igen, érdekes volt.

Aztán várt, mosolyogva, mert anyu mindig azt ismételtette, hogy nehéz helyzetekben mosolyogjon udvariasan, hisz

abból sohasem lehet baj. Tehát mosolyogva várt, míg a csend kínossá mélyült, és végül a tanárnő felfogta, hogy erről a témáról ő ugyan nem beszél többet.

– No, és mi a szüleid foglalkozása, ami miatt egy ideig máshol éltetek? – kérdezett tovább kedélyesen, hogy oldja a zavart.

És hát igen, ez volt a lehető legrosszabb kérdés. Ennek a megválaszolásán Alicia is sokat gondolkodott már. Persze volt erre is egy rövid, közérthető és totál hazug válasza.

– A szüleim droidműszerészek. Sok helyre hívják őket, mert jó szakemberek. De most hazajöttünk. Végleg – tette hozzá, nem mintha ezt elhitte volna. – Ők még lezárják az ügyeiket, engem meg előreküldtek, hogy minél kevesebbet veszítsek a tanévből. Így most egy hónapig itt fogok lakni, a bentlakásos részben, egyedül, aztán pedig megérkeznek ők is, és Alice Springsben fogunk élni – ismételte elszántan, mert ez olyan normálisan hangzott. De nem hitte, hogy így lesz.

A szülei állandóan csak ígéretnek, hogy így lesz, meg úgy, meg most aztán már olyanok leszünk, mint egy rendes, hétköznapi család. Hétvégi kirándulások, közös játékok, vicces meglepetések és sok kacagás, aztán egyszer csak árnyék borul a nagy idillre, komor arccal kerülgetik őt, míg végül rászánják magukat, hogy közöljék vele, amit már úgyis tud; ismét költöznek. Ő csak menjen előre, egy szuper-szuper bentlakásos iskolát néztek ki neki, és ők is jönnek utána, sietve. Persze, naná! Elsőre még el is hitte. Még másodikra is. Akkor még kicsi volt, és hülye.

Mára már megtanulta, mi ennek a menetrendje. Ő megy, a szülei meg eltűnnek a nagy semmiben, még a direktlinkjük is

elérhetetlen. Szórakoznak valahol, vagy dolgoznak, vagy csak pihennek nélküle, fene se tudja, mert amikor végre előkerülnek, egy szót sem mondanak a múltból, csak ígéretnek ismét, és kezdődik az egész előlről.

Most például itt, az Ausztrál Föderáció fővárosában, Alice Springsben. A városban, ahol született, és ahol még sohasem élt.

– Nos, remélem, jól fogod magad érezni a Corbyban! – fejezte be a bemutatását a tanárnő. – Hidd el, ez egy remek iskola, itt pompásan fognak telni a napjaid! Biztos vagyok benne, hogy hamarosan bekapcsolódsz a közösségi munkákba, az iskolai sportéletbe, és rengeteg új barátod és barátnőd lesz!

Hamarabb fojtom bele magam a vécébe, mérte fel Alicia a kínálatot. Addigra megszámolta, tizenöt gyerek ült vele szemben, mind csinos ruhában, tisztán, gyűrődésmentesen. Első ránézésre nem volt közöttük szimpatikus, eleve, első ránézésre itt mindenki totál frászos volt; rendezett, kínosan precíz és pontos. Sehol az Al-Watanyában megszokott tarka vadság, sehol Tizenkettő ezerféle divatot magába olvasztó kopottsága, itt mindenki egyforma, hibátlan, és... és ők az új diáktársai, az új élete. Hát akkor rajta!

– Biztos vagyok benne, hogy gyorsan be fogok illeszkedni, és hamarosan a közösség hasznos tagja leszek! – mosolygott rendületlen udvariassággal, és elhatározta, hogy majd később, ha úgy alakul, akkor esetleg felpofozza magát ezért a csupa nyál mondatért. De most még bízott benne, hogy esetleg tényleg így lesz.

Hátha most sikerül. Hátha most jól fognak alakulni a dolgok. Hátha tényleg talál pár barátot, vagy legalábbis elviselhető

arcokat, és talán tényleg idetartozónak fogja érezni magát egy napon. Talán itt jó lesz. Vagy legalábbis nem lesz belőle akkora katasztrófa, mint általában.

II.

Az idős férfi neve Neil Morgan volt, de a háta mögött mindenki csak Főnöknek szólította. Örült neki, mert ez a becenév kellemesen régimódi hangulatot árasztott. Mint ő maga. Öltönyben járt, ünnepi alkalmakra még nyakkendőt is kötött, rideg volt, szigorú, metszőn tudott nézni, és kiválóan tárgyalt. Ez utóbbit minden ismerőse egybehangzóan állította róla.

Az irodáját Alice Springs belvárosában bérelte, egy tizenkét szintes toronyház hatodik emeletén, csillagászati összegért, és még csillagászatibb összegért rendeztette be a tárgyalót. A munkát egy pszichológia szakon végzett belsőépítész végezte, szakmája legjobbjá, a Főnök pedig hetekig tanulta a berendezés rejtette lehetőségek kihasználását.

De most nélkülöznie kellett az ügyesen elhelyezett fotelek és faliképek nyújtotta előnyöket. Jelen esetben tárgyalópartnere csak virtuálisan volt jelen.

– Örülök, hogy sikerült kapcsolatba lépnünk – nyitott a Főnök. – Sok jót hallottam már magáról – mondta bele a

semmibe, és lepillantott az asztalon előtte heverő lapmonitorjára. Felesleges, ez alkalommal nem adott képet.

– Szavak – érkezett azonnal a felismerhetetlenre torzított hangú válasz a gépből. – Jobban kedvelem a pénzt és a tetteket. A referenciái jók, így hajlandó vagyok magának dolgozni. Halljam a feladatot.

– A feladat két jól elkülönülő, egymásra épülő részből áll. Máris küldöm az információt az első rész fontos emberéről – tért át a tényekre a Főnök, és megérintette a lapmonitort. Tudta, hogy az adatok töredékmásodperc alatt átérnek gépről gépre, mégis jó fél percet várni volt kénytelen, míg a másik oldalon várakozó ember átfutotta őket.

– Ez komoly? Egy gyerek?

– Ha ez elvi problémát jelent...

– Nincsenek elveim. Éppen csak viccesen egyszerűnek tűnik. Magas pozícióban lévő, fontos emberekhez szoktam, nem holmi közönséges iskolába járó gyerekekhez.

– A Corby nem közönséges... – magyarázta volna türelmesen a Főnök, de a torz, gépszerű hang kíméletlenül közbevágott.

– Igen, iskolának jól védett, tudom. De én nem iskolák biztonszági szintjén dolgozom. Nálam olcsóbb ember is kiválóan meg tudná oldani ezt a feladatot. Halljam, mi a baj vele?

– Egyrésztől ezt tekintse csak beugrónak. A feladat második része, a második lépcső valóban sokkal nehezebb lesz.

– Vizsgáztat?

– Eszemben sincs! De előbb fel kell lépnie az első lépcsőfokra, mert a második arra épül majd rá. Másrésztől ezzel a gyerekekkel szemben is van némi nehézség. Ez a feladat sem csak a megszokott, egyszerű rutin.

– Nem csak megölni kell? Hozzam el emlékebe a levágott fejt? – kérdezett rá kertelés nélkül a torzított hangú ismeretlen. A Főnök pedig megnyugodott, hogy a másik ezt ilyen nyíltan kimondja. Ezek szerint az idegen által küldött, speciális kommunikációs panel tényleg megfelelő biztonságot nyújt.

– Nem kell megölni – felelt hát maga is nyíltan. – El kell hozni. Egyben és épségben.

– Negatív. Ez nem az én szakterületem.

– Ez nem igaz – rázta a fejét a Főnök. – Tudom, hogy végzett már emberrablást is, még hozzá sikeresen.

– Kezdő voltam. Mára már csak tiszta gyilkosságokat vállalok.

– Megfizetem!

Kis csend következett, aztán a lapmonitoron megjelent egy egyes, majd utána szépen, lassan, egyesével, szinte hatásvadász módon nullák, összesen hat. Végül egy dollárjel. Nem ausztrál, hanem kanadai.

– Megfizetem – ismételte a Főnök érzelemmentes hangon.

– Jó. Tehát élve, épen?

– Élve, és lehetőleg épen.

– Értem. Első lépésként szükségem van némi időre, felmérni a terepet, felépíteni a tervet.

– Egy teljes hónapja van rá.

– Az rengeteg. Három napot kérek tájékozódni, aztán ismét jelentkezem a részletekkel.

– Remek!

– Igen. A feladat első részével, ezzel a bizonyos első lépcsővel nem lesz gond. És a második lépcső?

– Időben megkapja azokat az adatokat is – tért ki az egyenes válasz elől a Főnök, és még egy pillantást vetett a lapmonitorba illesztett, kódolt adást adó, biztonsági kommunikációs panelre. Akármennyire is biztos volt már benne, hogy ezt a kapcsolatot senki más nem tudja dekódolni, csak a panel ikerpárját birtokló személy, a második lépcsőt titokban akarta tartani. Egyelőre. – Jelenleg a második lépcsőről ne beszéljünk.

– Tehát csak akkor osztja meg velem a részleteket, ha megcsináltam az első részt – vont a le a következtetést a torz géphang. – Azaz mégis vizsgáztat.

– Nem, csak óvatos vagyok.

– Vakon nem ígérhetek semmit. Ha nem tetszik benne valami, vissza fogom utasítani, és nem érdekel, hogy félig már benne vagyunk az akcióban.

– El fogja vállalni, sőt tetszeni fog magának. Egy különlegesen jól őrzött, kifejezetten magas pozícióban lévő fontos ember haláláról lesz szó.

– Nem érdekelnek az üres szavak, már mondtam. Ha a második lépcsőt most még titokban akarja tartani, tegye, nem az én dolgom. Van még bármi megbeszélnivaló?

– Csak egy apró, szinte lényegtelen részlet. Hogyan nevezhetem?

– Engem általában Tigrisnek szoktak szólítani, Főnök – felelt az idegen, egyértelműen névként hangsúlyozva a megszólítást. Neil Morgan halványan elmosolyodott, így csak a háta mögött hívták. Eddig.

– Remek, Tigris. Három nap múlva várom a jelentkezését, hogy megbeszéljük az első lépcső részleteit.

– Értem.

Ezzel a Tigris bontotta a vonalat. A Főnök elégedetten dőlt hátra. Félévnyi kőkemény szervezőmunka eredménye volt ez a beszélgetés, de lám, megérte.

Kívette a biztonsági kommunikációs panelt a lapmonitorból, erre még szükség lesz, ha kapcsolatban akar maradni az emberével. A kis panel direkt és garantáltan titkos adást küld, amit csak a párja képes dekódolni, azaz pótolhatatlan. Nem veszítheti el, ez maga a biztonság a Tigrissel való tárgyalásokon. Hátránya, hogy sajnos igen kicsi a hatósugara. Itt, a város központjában nem lehet több négy-öttszáz méternél, lépett az ablakhoz. Innen, a magasból, a hatodik emeletről makettnak tűnt a város, játékmolleknek a mindenfelé repülő siklók, apró babáknak az emberek. De a látszat nem csapta be. Ez a világ egyik legnagyobb és feltétlenül a leggazdagabb városa.

És jelenleg négy-öttszáz méternyi távolságban itt van a világ legjobb bérgyilkosa is, aki most neki dolgozik. Bemelegítésként csak egy gyerekrablás, de utána... utána jön a második lépcső, a fontos ember. Az igazi fontos ember.

III.

Az első három intenzív beilleszkedéssel töltött nap végére kiderült, hogy Alicia legjobb barátja az új iskolában James lesz.

Jamesnek hívták a Róma-ház társalgójában álló akváriumban lakó aranyhalat.

Alicia már ezt is hihetetlen felvágásnak érezte, mármint víz, hal, akvárium, mekkora pazarlás, illetve milyen ízléstelen mutatgatása a gazdagságnak! De az aranyhal erről nem tehet, ő csak nyugodtan úszkálgat, nem pofázik, nem kritizál, és nem sértődik meg. Jó fej, igaz barát!

Ellenpéldának meg ott volt mindjárt Clara, akivel az első nap sikerült megismerkednie az iskola közös ebédlőjében. Éppen letette a tálcáját az egyik asztalhoz, ahol sok szabad hely volt, amikor mellé lépett egy magas, vékony lány, valami hihetetlenül ezüstfehérre kiszőkített hajjal.

– Szia! Látom, te vagy az új lány. Az én nevem Clara.

– Alicia Star – felelte Alicia, és végül nem ült le az asztalhoz, állva maradt, és úgy méregette a legfrissebb divat szerint öltözött lányt.

– Annyira jó, hogy ilyen gyorsan megismerkedtünk! – lelkesedett az. – Szeretnék neked segíteni, hogy beilleszkedhess, mert én itt nagyon itthon vagyok. Az anyukámmal élek, és ő alapítványi tag, meg benne van a felügyeleti bizottságban is. Ha bármi bajod van, csak fordulj hozzám, én mindenben segítek. Mindent el tudok intézni, de tényleg, a leghetetélebb dolgokat is! És biztos vagyok benne, hogy jól ki fogunk jönni egymással!

– Miért, a te kedvenc hobbid is a használt rágók gyűjtése? – vágott vissza csípőből Alicia. Maga sem tudta miért, talán Clara lehetetlenül ezüstszínűre festett haja idegesítette, vagy csak az zavarta, hogy itt dicsekszik az anyjával? Pont, mint az a csupa pattanás gyerek Mexico Cityben, az is így kezdte,

és arról is kiderült, hogy csak főnököt szeretne játszani. De őt ugyan senki sem ugráltatja! Jobb az ilyen kölyköket minél hamarabb helyre tenni.

Látta Clara arcán, hogy az hosszú pillanatokig nem tudja eldönteni, Alicia komolyan beszél, vagy viccel? Nem sietett a segítségére, törje csak azt a szépen fodrászolt fejecskéjét!

A csend elnyúlt közöttük, aztán végül a Clara mellett-mögött álló másik lány szólt közbe, menteni a helyzetet. Komoly arcú, sötét hajú, magas lány volt, nagy természetéhez képest vékony kis hanggal.

– Én Roberta vagyok. A Róma-házban lakom, ahova téged is beosztottak. És én is mindenben tudok neked segíteni. Ha kell, szerzek neked használt rágókat is. Ja, és Clara a legjobb barátnőm.

Remek, megérdemlitek egymást, gondolta Alicia, de szólni már nem szólt, csak nézte, ahogy Roberta karon fogja Clarát, és otthagyják. Nos, ezt jól elintézte. Ők már nem lesznek a barátai, de hát van itt még rajtuk kívül több száz gyerek! Több száz pompás lehetőség!

A potenciális barátok számát a harmadik nap délutánján tartott sportfoglalkozáson sikerült a legradikálisabban csökkentenie. Szépen átöltözött, és jókislányos mosollyal ténfergett a pályák között, míg a tornatanár elcsípte.

– Te vagy az új lány?

– Alicia Star – mutatkozott be illedelmesen.

– Hopper, sportoktató. Nos, Alicia, mi a kedvenc játékod, hova állnál be szívesen?

– Kosárlabdázni – bökött az állával bátortalanul az oldalt fekvő kosárpálya felé, ahol már játszott kétcsapatnyi diák.

Mexico Cityben mindenki kosarazott, ott az volt a legnépszerűbb sport, és Alicia is egészen belejött. Később Al-Watanyában is rendszeresen játszott, bár ott nem volt annyira felkapott, de azért futott a sulik között egy laza bajnokság. Azt pedig tudta, hogy Alice Springsben menő kosarazni, így bízott benne, hogy most majd jó felvághat vele. Vagy legalábbis felmutathat némi sikert.

– Remek! Állj be, majd később rád nézek, hogy hogyan megy!

Tehát odament a pályához, megismerkedett Bee Gee-vel, aki a Róma-ház kosarasainak legjobbja volt – minimum egyhetven, holott Alicia becslése szerint maximum tizennégy éves lehetett –, majd a srác felküldte a pályára. Ahol aztán három egyszerű manőverrel örökre elásta magát.

Az első probléma akkor adódott, amikor a játék nagyjából harmadik másodpercében szembejött vele az ellenfél egy játékosa a labdával, és Alicia leszerelte. Lazán nekicsattant a tagnak, és míg az felborult, elcsípte a labdát, aztán már ment volna fel, támadni, amikor megszólalt a síp.

– Állj, szabálytalanság, fellökte, láttam, hogy az új csaj fellökte Sissit! – kiabált a bírói mezt viselő diák.

– Nem is löktem, csak megcsúszott! – védekezett Alicia, kevés sikerrel.

Aztán fél perccel később labdát kapott passzból, nekiindult előre, és az elé felsorakozott két védőt könyökkel tolta félre.

– Mondom, hogy nem ütöttem, csak megtoltam őket, a lendület miatt! – védekezett, de most is hiába.

Oké, ha itt így játszanak, hát így, szorította össze a fogát. Vissza kell fognia magát, tehát csak finoman és óvatosan, ha-

tározta el sziklaszilárdan. Ez vagy két percig ment is, aztán viszont egy jó támadás végén már csak egy köpésre volt a pályánktól. Mindössze egyetlenegy védő állta az útját. Elgáncsolta, átlépett felette, és bedobta a kosarat.

Óriási veszekedés lett belőle. Nem is az zavarta, hogy a másik csapat játékosai egybehangzóan követelték a kiállítását, erre számított. Azzal viszont nem tudott mit kezdeni, hogy a sajátjai is egyetértettek ezzel.

– De hát kosarat dobtam! Amivel vezetünk!

– Jasonnak vérzik a lába, és el kellett mennie az elsősegélypontra!

– De az csak egy pici horzsolás, semmi komoly – védekezett Alicia, aztán a szeme sarkából látta, hogy Hopper tanár úr közeleg, hát minden további szó nélkül sarkon fordult, és dobbantott.

Dühösen leviharzott a pályáról, át a lelátón, el, minél messzebb. Csak egy gyerek követte, a langaléta Bee Gee.

– Állj meg! Állj meg, új lány!

– A nevem Alicia Star! – köpte hátra a válla felett, és futott tovább. Bee Gee meg utána.

– Oké, akkor Alicia, állj meg!

– Minek?

– Mert jól játszol! Kis csiszolással tényleg jó lehetnél, és a csapatunknak nagy szüksége van jó játékosokra. Például rád.

Alicia megenyhülten állt meg.

– Tényleg?

– Tényleg. Csak nem szabad ennyire durvának lenned – tette még hozzá a srác, mire Alicia ismét elvesztette a higgadtságát.

– Durva? Én durva? Óvatos voltam, visszafogott és totál édi-bédi, de ezek itt mind lekvárból vannak! Ezek közé a mimózák közé nem megyek vissza, felejts el, droidagy!

Utólag, amikor a sulis magas téglakerítésén ülve ezt végig gondolta, arra jutott, hogy a droidagy, az kicsit túlzás volt. Azt nem kellett volna mondania. De hát felidegesítette a srác. Még hogy ő durva! Ő egy kedves, visszafogott, félénk lány. Na jó, nem mindig kedves, de semmiképpen sem agresszív, nem durva, csak... Nos, ideges egy picit, illetve némileg talán frusztrált, hogy idekeveredett, és már megint mindent újra kell kezdenie, ennyi az egész! Ideges, stresszel, de nem durva! Aztán, ahogy ide jutott a gondolkodásban, eszébe jutott az a másik eset, még az első napról.

Az első nap ebéd után kiment az udvarra. Illetve az iskola épületeit körbevevő parkba, helyesbített magában, amint kiért és körbenézett. Magas kőkerítés ölelte és belül is tagolt, zegzugos kert volt ez, szépen virágzó kaktuszokkal, sok árnyék-tetővel, műlugasokkal és sziklakompozíciókkal, hátul meg a sportpályákkal. Mindenfelé gyerekek lógtak, kis csoportokban beszélgettek, de neki nem volt senki, akihez odamehetett volna. Kicsit csellengett, felmérte, mi hol van, aztán leheveredett egy félreeső, árnyékos padon, és bámulta az eget. Még huszonkilenc és fél nap, és megjönnek a szülei is. Megjönnek, biztosan megjönnek. Eddig mindig megjöttek, néha kicsit késve, néha gyanús sérülésekkel, de mindig megjöttek.

Hosszabban törte ezen a fejét, aztán hirtelen léptek zavarták meg, pillanatok alatt messze űzve az őt kísértő rossz szellemeket. Sietve felült, és látta, hogy két fiú pont felé jön. Nagydarab srácok voltak, erősek, és egyértelműen felé köze-

ledtek. Biztosan több évvel idősebbek nála, mérte fel őket. De csak ketten vannak. Erősek és nagyok, de csak ketten vannak, és itt mindenféle van tér, el tud előlük szaladni, ha kell, mérte fel a helyzetet. És talán nem is kell.

– Helló! Te vagy az az új lány.

Ez nem kérdés volt, kijelentésnek hangzott.

– Aha, új vagyok, de azért nem most másztam le a falvédőről – biccentett felsőbbbségesen, és felállt, karba fonta maga előtt a kezét, szúrós szemmel méregette a két srácot. Nem ijedtek meg tőle.

– Én Kenzo vagyok, ő meg a haverom, Nils – mutatta be a párost a nagyobb és egyértelműen erősebb srác. – Láttuk, itt vagy egyedül, magányosan, meg új vagy, és még nem tudod a rendszert. . .

– Nem tudom a rendszert, de nyugi, pillanatok alatt fel fogok zárkózni, úgyhogy kopjatok le, nem fizetek! – csattant fel agresszíven. Közben persze készen állt elfutni, de mutatni nem mutatta, hogy mennyire fél. Azt nem lehet, akkor azonnal kikészítik, ebben biztos volt. Menni kell előre, tök magabiztosan!

– Mi?

– Mit csodálkozol, izomagyú? – lépett hát még egyet a srác felé, és ökölbe zárta a kezét, mint aki kész verekedni. – Szótagoljam? Nem fogok fizetni! Lehet, hogy te meg a haverjaid szeditek itt a védelmi pénzt, de nem tőlem! Én Al-Watanyából jöttem, haver, és láttam vad dolgokat az ottani gettóknak! Ott nálatok sokkal nagyobb és sokkal erősebb sráccokkal volt dolgom, és őket is le tudtam pattintani. Tőletek sem félek, izomagyú! – állt meg közvetlenül a srác előtt.

– Miről beszélsz? – kérdezte döbbenten Kenzo, és olyan őszintén tágra nyíltak a szemei, hogy Alicia tényleg elhitte a meglepetését. És kezdte úgy érezni, hogy esetleg valami nem stimmel.

– Azért jöttetek, hogy megvágjatok – magyarázta óvatosabban, de nem hátrált, és a hangja is megmaradt határozottnak. – Engem, az új csajt, akinek még nincsenek haverjai akik megvédik, és még nem tagja semmi bandának. Könnyű prédának nézek ki, mi? De ne tévesszen meg a látszat, én nem fizetek nektek védelmi pénzt!

– Mi? Mit beszélsz, még hogy védelmi pénz? Pfuj, az becstelenség lenne, és egyébként is, a házirend tiltja az erőszak minden formáját! – tért magához a Nilsnek nevezett, és most Alicián volt a csodálkozás sora.

– Tényleg? – Egy gyerek, aki tudja a házirendet, sőt hivatkozik rá? Milyen érdekes! – De ha nem pénzt, akkor mit akartok?

– Arra gondoltunk, hogy körbevezetünk, meg elmondjuk, mit hol találsz. Mert ma mi vagyunk az udvari ügyeletesek, akiknek az a feladata, hogy segítsenek, de tudod mit? Én most úgy látom, hogy neked nem kell semmi segítség. Boldogulj magadtól! Viszlát!

Ezzel a két srác látható sértődéssel távozott. Alicia teljes döbbenettel nézett utánuk. Hülyék! Elsőre arra gondolt, hogy ezek a srácok hülyék, aztán ahogy rá két nappal a magas fal tetején heverve ismét végiggondolta, arra jutott, hogy ő is hülye volt. Kicsit hülye. Kicsit nagyon hülye.

De nem ez volt a legkínosabb eset a három napban. A pálmát egyértelműen a Terryvel való megismerkedés vitte el. A második napon történt. Ebéd után visszament a Róma-házba, ahol

lakott, mert az előző nap eseményei után nem akart kint maradni az udvaron. Magányra vágott, egy kis csendre, amikor nem akar mindenki segíteni neki.

Úgy vélte, a házban nem sokan lesznek, és igaza is volt. Mindössze egy tésztaképu kisserác üldögélt a társalgó hátuljában, az asztal mögött, előtte lapmonitor, de Alicia jöttére felnézett.

– Szia! Te vagy az új lány?

– Frászt, tök régi vagyok, csak most plasztikáztattam, hogy újnak tűnjek – vágta oda, majd azonnal visszakozott is. – Bocs, nem úgy értem, csak tudod, két napja tolják nekem ezt az új lányos dumát, és elegendő van belőle. A nevem Alicia Star.

– Aha, világos. Én Terry vagyok. Van kedved segíteni nekem?

– Miben? – kérdezte érdeklődve Alicia. A kisserác kész katasztrófának tűnt, ahogy magányosan üldögélt a szoba hátsó falánál, de kezdetnek talán megteszi.

– Kiáltványt szerkesztek. Tudod, a jövő hónapban a városba érkezik a kínai császár, és tiltakozó megmozdulást akarok szervezni. Elvégre, egy diktátor, és azzal, hogy a fogadjuk, legitimáljuk a Kínai Birodalom despotikus, elnyomó rendszerét. Ezért írok egy kiáltványt, és remélem, sok diák csatlakozik majd hozzá, és egységesen tiltakozhatunk. Jössz segíteni?

– Ilyen baromságban én nem veszek részt – vágta oda elkomorodva Alicia, és már indult is. Igazán, itt mindenki hülye?

– Oké, nem gond – visszakozott a srác sietve. – De ha már itt vagy, nem adnád ide onnan, oldalról azt a kendőt? Fázik a vállam.

– Frászt ugrálok a kedvéért. Van lábad, használd! – vágta oda Alicia. Terry döbönt arccal nézett vissza rá, és a lány nem is értette, miért csodálkozik. Tényleg azt hitte, hogy ő majd kiszolgálja? Aztán fél pillanattal később megértette. Amikor kilépett a társalgóból, még visszanezett, és akkor meglátta, amit az asztal addig eltakart előle. Terry egy féldroid kerekesszékekben ült. Két combja kendővel letakarva, de a lábfejeének az állásából világosan látszott, hogy nem tudja használni a lábait.

Vissza kellett volna fordulni, és bocsánatot kérni, szögezte le magában Alicia később, a fal tetején elmélkedve. De nem volt rá képes. Egyszerűen pánikba esett, hogy miféle rettenetes tapintatlanságot mondott, és ha lehet, még gyorsabban távozott. És utána már nem volt mód visszakozni. Nem mert visszamenni, inkább beletörődött, hogy ezt is elbaltázta.

Ahogy mindent. A mérleget a harmadik napon vonta meg. Keresett magának egy helyet, ahol egyedül lehet, és végül az iskola külső falánál kötött ki. Kövekből rakott, masszív, magas fal volt, hát felmászott rá, elhevert meleg, széles tetején, és alaposan végiggondolta az első három napot. Totál kudarc, összegezte az eseményeket.

Pont mint eddig mindenütt, zárta le magában a témát, és sóhajtvá körbenézett. Az egyik oldalt az iskola épületei, középen a vörös főépület, kaktuszok, diákok, kisebb-nagyobb melléképületek, játszótér, ilyesmik. A másik oldalon kihalt, poros utca. Földszintes, homoksárga házak, nagy kerttel, rendezett küllemmel. A turistakatalógusokból ismerős, tipikus Alice Springs-i kertváros. Emberek sehol.

Bámulta a mozdulatlan semmit, aztán az egyik sarkon sikló fordult be, egyszemélyes sportmodell. GM–I600-as azo-

nosította a szériát. Ócskaság. Jobb híján mégis megbámulta, ahogy megáll az egyik ház előtt, a sofőrje leszáll, majd valami vacakolásba kezd a sikló oldalán. Lúzer, ha nem rakja rendbe negyedóra alatt, sóhajtott Alicia, és elfordult, vissza az udvar felé.

Így is elkésett. Akkor már ott volt egy idegen férfi. Alicia bármiben fogadott volna, hogy tanár. Ez az állatfajta a világ minden táján könnyen azonosítható. Általános jellemvonásai a peckes tartás, az emelt hang, és az állandó inger a parancsolgatásra.

Ez a példány sem köszönéssel nyitott!

– Azonnal gyere le onnan!

– Nyugi, nem akarok megszökni – védekezett, érzése szerint tök ártatlanul, de a tanár értetlenül nézett rá vissza.

– Tessék?

– Nem vádolhat meg szökéssel, teljesen irreális lenne. Világos, hogy nem akarok lelécelni. A kamerákon láthatja, hogy már vagy negyedórája itt üldögélek, teljesen békésen – magyarázta, majd ahogy látta, hogy a tanár igen értetlen kifejezést vág, hát kicsit bizonytalanabban folytatta: – Tudom, hogy végig a fal mentén vannak kint kamerák. Láttam őket, például ott, meg ott – mutatta a kezével. – Nem vagyok olyan buta, hogy pont ott akarjak megszökni, ahol a térfigyelő rendszer ezt egyenesben közvetíti!

Eddig tartott, hogy a férfi összeszedje magát. És Alicia legnagyobb megdöbbenésére igen-igen fel is dühödött közben.

– Kislány, ez a Corby. Innen nem szoktak megszökni! Hogy őszinte legyek, egyetlenegy alkalomról sem tudok, hogy valaki egyáltalán megpróbálta volna. Minden diákunk büszke rá,

hogy corbys lehet, és senki sem akarja ezt eldobni magától. Most pedig azonnal gyere le onnan! Nem azért, mert szökéssel gyanúsítanálak, hanem mert veszélyesen magasan vagy. Ha onnan leesel, csontod törhet, tehát a saját biztonságod érdekében gyere le! Most!

Alicia értetlenül nézett le a fal tövébe. Maximum három méter, olyan ügyetlen pancser nincs, aki innen leesve kezét törí. Na jó, pár okleveles lúzer, de ő innen talpra esne. Illetve, tekintve a kerítés extra széles tetejét, innen ő ugyan sehogyan sem esne le. De nem mert megszólalni, mert látta, hogy a tanár dühös, hát inkább lemászott. Szuper óvatosan és lassan és figyelmesen.

– Elnézést. Ez eszembe sem jutott – védekezett teljesen őszintén. De amit az ember egyszer elcseszett egy tanárral szemben, azt irtó nehéz rendbe rakni!

– A nevem Adam Goldfinger, reálismeretek-tanár vagyok a haladó csoportokban.

– Alicia Star – vetette közbe udvarias mosollyal Alicia, de hiába strapálta magát.

– Tudom. Te vagy az új lány. Megkaptam rólad az értesítést, tanítani is foglak. És mivel új vagy, megértem, hogy egyelőre még nem találsz a helyed az iskolában. Ezért nem is értesítem a házvezető tanárodat, de szóban figyelmeztetlek. Szedd össze magad, és igyekezz minél hamarabb beilleszkedni – közölte kimérten, és tök fölöslegesen. Alicia már három napja azon a rohadt beilleszkedésen dolgozott. Teljesen magától és teljesen eredménytelenül. – Ha pedig mászni van kedved, akkor menj le a sportpályára, ott sok erre alkalmasabb és biztonságosabb lehetőség van. Például, van sziklamászó falunk.

– Fel fogom keresni... – motyogta még Alicia, és örült, hogy ilyen egyszerűen megúsza. Máshol sokkal nagyobb balhé is lehetett volna ebből. Itt meg... mindent összevetve érdekes egy hely ez!

Este is ezen törte a fejét, aztán már az ágyában elővette a lapmonitorját, és megnyitotta az iskola adatlapját. Megkereste a házirendet, és előbb csak rutinból, majd egyre inkább érdeklődve olvasni kezdte. Ez komoly? Külön pont, hogy a kültéri sportcipőket nem szabad a szobában tárolni, hanem be kell rakni az öltözők melletti, erre a célra rendszeresített, névre szóló szekrényekbe?

Fél órát olvasgatott, aztán hirtelen elhatározással megnyitotta a saját adatlapját, méghozzá a „pénzügyi részletek” alpontot. Kis keresgélés után megtalálta, amit keresett. A szülei által befizetett tandíj szenzitív információként volt tárolva, de az ujjenyomatát odaérintve a képernyő megfelelő pontjához, megkapta. Aztán csak nézte, csodálkozva.

Alicianak igazából sosem volt pénze. Illetve, persze, az idkártyáján mindig volt egy kisebb összeg, biztonságból, meg hogy szokja a használatát. De ritkán vásárolt, és éppen csak fél füllel követte, ha otthon a szülei árakról vagy pénzről beszélgettek. Ám azt tudta, hogy ez a tandíj, amit itt fél évre kifizettek a sulinak, az egy vagyon. Egy nagy vagyon. Talán nagyon nagy vagyon.

Azaz vagy az Ausztrál Föderáció iszonyúan drága ország, vagy...

– Ez egy flancos elitiskola? Ó, anyám, miért?

Igazából már amikor az első nap belépett, gyanús volt a nagy rend, meg tisztaság, a tágas terek és a vadonatúj eszközök. De

akkor még azt hitte, ez az Ausztrál Föderáció sajátja. Ez végül is egy gazdag ország. Ám roppant gyanús, hogy a Corby még itt is elitnek számít. Ez így tiszta hányás!

Ám nem volt mit tenni. A szülei még huszonzét napig nem lesznek jelen, hogy megmondja nekik a véleményét, és neki addig is meg kell állnia a helyét. A sok barát és a népszerűség ugrott, ezt már három nap alatt végzetesen elbaltázta. Jelenleg realisabb cél a natúr túlélés. De ha ez van, ezt kell csinálni!

Hát visszatért a házirendhez, és figyelmesen tovább olvas-ta, miféle misztikus titkokat rejt még a kültéri sportcipők tárolási szabályain túl.

IV.

A harmadik nap letelte után a Tigris jelentkezett.

– A terep felmérését elvégeztem, a helyzetet elemeztem.

– Remek! – mosolygott rá a lapmonitorra Neil Morgan. Feleslegesen, mert a gép egyik irányban sem mutatott képet, de a Főnök megszokta, hogy tökéletes mimikával tárgyaljon. – Mikorra időzíti az akciót?

– Ha ez egyértelműen eldönthető lenne, csak az időpon-tot küldtem volna. Azért jelentkezem, mert bonyodalmak adódtak.

– Igen? A Corby mégis jól védett? – kérdezett rá a Főnök, gondosan adagolt gúnyjal a hangjában. Nem akarta megbántani a bérgyilkosát, de örült, hogy kicsit helyre teheti.

– Igen, jól védett – felelt a Tigris, és a gép torzította hangján nem lehetett eldönteni, mennyi érzelem vegyülhetett eredetileg a hangjába. – És az emberrablás mindig bonyolultabb, mint a gyilkosság. Ennek ellenére az iskolából is ki tudnám emelni a fontos embert, de adódhatnak közben nehézségek. Illetve úgy mondanám, áldozatok. Biztonsági emberek, tanárok, diákok.

– A leghatározottabban elutasítom! – csattant fel a Főnök. Gyilkosság a Corbyban? Azonnal felkapná a média, óriási felháborodást váltana ki, és nagy érdeklődést, a rendőrség pedig teljes erejével vetné magát az ügyre, amivel a második lépcső is bizonytalanná válna. – Nem, az iskolában nem lehetnek ártatlan áldozatok! Általában, nem akarom, hogy más meghaljon, csak és kizárólag a fontos ember a második lépcsőben. És ezenfelül is kerülje a feltűnést, mert ha zajosan végzi el az első lépcsőt, akkor azzal eleve lehetetlenné teszi, hogy fel lépjen a másodikra!

– Értem. Ebben az esetben viszont az iskolában jelenleg nem tudom elvégezni az akciót. Még folytatom a terepfelmérést, és lehet, hogy találok kiskaput. Ha ez nem történik meg, akkor meg kell várnom, míg a fontos ember elhagyja az épületegyüttest.

– Rendben. Van rá huszonhét napja.

– Készenlétben fogok állni, és az első adandó alkalommal véghez viszem az akciót. Ha a fontos ember megvan, biztos helyre szállítom, amit már előkészítettem, és jelentkezem további utasításokért.

– Remek, Tigris. Szeretném, ha továbbra is rendszeresen jelentkezne.

– Érttem, Főnök.

A beszélgetés befejezése után a Főnök töprengve dőlt hátra kényelmes foteljében. A felmerült nehézségeket mérlegelte, és végül úgy döntött, nem jelentenek komoly problémát. Ilyen apróságokkal nem kell háborgatnia a megbízót. Huszonhét nap hosszú idő, és vészhelyzetben még pár nappal megtoldható. A Corby diákjai pedig gyakran kijárnak, mindenféle okból. A bérgyilkos kiváló szakember hírében áll, meg fogja oldani a feladatot.

Aztán ezen elgondolkodott. Vajon hogyan dolgozik a Tigris? Nyilván mint egy átlagos biztonsági szakember, keresi a lékeket, csak éppen nem azért, hogy megszüntesse, hanem hogy kihasználja azokat. Részben nyilván élvonalbeli technika van a kezében. Másfelől meg ott vannak az ősi módszerek. Feltűnést kerülve mozog az emberek között, megkönyékezi a célszemélyt. Nyilván jól álcázza magát, és igazából bárki lehet. Egy járókelő az utcán, egy vendég melletted a kávézóban, vagy az a kedves mosolyú illető, aki átadja neked az általa rendelt siklótaxit, mert látja, hogy te sietsz. Vagy maga a taxisofőr. Bárki lehet. A Főnök nem tudta, hogy a Tigris honnan származik, hány éves, hol él, vagy például hogy miféle kiképzést kapott, ha egyáltalán kapott valahol bármilyet is. És ha ezt ő nem tudta kideríteni, akkor mások sem tudhatják.

Egyetlen részlet volt csak biztos, a Tigris nem csoport, hanem egyetlen ember. Egy magányos gyilkos, aki mindig egyedül dolgozik. Ezenfelül viszont semmit sem tudott róla. A világ legjobbnak tartott bérgyilkosa egy torz hang egy speciálisan

kódolt adásban, ennyi. De nem is kell neki többnek lennie. A lényeg, hogy végezze el a feladatot. És ebben egybehangzóak voltak a Főnök forrásai; a Tigris még sosem vallott kudarcot.

V.

– Pompás lesz! Jó szórakozás, és mellé igen hasznos kulturális program! – lelkesedett Clara, egyik ezüst hajtincset csavargatva, mint ahogy ez jellemzően szokása volt. – Majd meglátod, a múzeum maga is csodás, de ez az új kiállítás a jura és kréta kor őshüllőiről, ez meg egyenesen káprázatos! Még nem láttam, de olvastam róla, mindenki dicséri, te is élvezni fogod, gyere el!

– Aha. Jónak tűnik – helyeselt Alicia végtelen önfegyelmel. Clara azóta nem beszélt vele, hogy olyan csúnyán megsértette az ebédlőben, még az első napon. Most viszont direkt megvárta a tanítás után, és hívta, hogy menjen el velük az egész délutánosra tervezett kirándulásra, a városközpontba.

– Goldfinger tanár úr fog kísérni minket, aki nagyon érdekes dolgokat tud a Föld őstörténetéről, élvezni fogod! – győzködte angyali mosollyal.

Aliciaára ettől az angyali mosolytól, no meg a lány ezüstfehéren szőke hajától rátört a hányinger, ennek ellenére maga is elmosolyodott, és buzgón bólogatott.

– Biztosan remek lesz. Köszönöm, hogy felhívtad rá a figyelmem, feltétlenül elmegyek. És még egyszer, köszönöm, hogy szóltál – erősítette meg. Az, hogy Clara ezzel a hülyeséggel megkereste, egyértelműen azt jelentette, hogy békülni akar. Vagy legalábbis normalizálni a viszonyukat. Ez pedig megér annyit, hogy végigszenvedjen valami holtunalmas múzeumi programot azokról a hülye dinókról, amik már a könyökén jönnek ki. Mexico Cityben féléves projektet szenteltek nekik, és Tizenkettőben is ez volt az egyik iskolai művészeti műhely alaptémája. Köszöni, neki elege van belőlük. De ha ezen az áron jobban lehet Clarával, akkor megéri.

Még csak tizenhét napja járt ide, de már ennyi idő alatt is elérte, hogy mindenki kerülje, és ebből is elege volt. Jobban, mint a dinókból, tehát jöjjön az a hasznos kulturális program!

Aztán meghökkenően jól indult a buli. Nyolcszemélyes siklótaxik jöttek értük, hogy bevigyék őket a központba. A Corby Alice Springs végtelen kertvárosainak egyikében állt, álmos házak és csendes utcák között, ahol volt hely a hatalmas parkjának. A siklótaxikkal is majdnem fél óra volt az út a múzeumig.

A társai beszélgetéssel vagy a lapmonitoraikkal játszva ütötték el az időt, de Alicia végig kifelé bámult az ablakon, és itta magába a látványt. Elsőre a kertváros is érdekes volt, de a városközpont, az egyenesen csodás! Mindenfelé magas toronyházak, megszámolta, némelyik tíz, meg tizenkét emeletes, és zsúfoltan egymás mellett álltak, legalábbis Alicia úgy érezte, teljesen a fejére borulnak a nagy épületek. A siklók az első és a második emelet magasságában közlekedtek, alattuk kellemes, sétányszerű utcák vezettek, rengeteg gyalogossal. Néhány biciklit is látott, de nyilvánvalóan az itt nem volt divat-

ban. Itt biztosan mindenki siklóval jár, gondolta, és bámulta a levegőben áramló, sűrű forgalmat. Meg a kirakatokat, a 3D fényreklámokat, a szépen festett, újszerű épületeket, és a jólöltözött embereket.

Aztán sajnos megérkeztek a múzeum monumentális, háromszintes épületéhez, és jött a program súlyosabb része. Dinoszaurusz-kiállítás, na remek!

Alicia zsebre vágott kézzel állt a tárlat nyitótermében, a hat méter magasról lenéző csontváz koponyája alatt, és nem értette, hogy mit esznek ezen a többiek? Oké, nagy. Oké, régi. Oké, nincs belőle másik a világon. És? Ettől már el kell ajánlani tőle?

Zsebre vágott kézzel, magányosan bóklászott végig a kiállítás termein, mélán bámulta a vitrineket. A csoport nagyobb fele Goldfinger tanár úr mellett maradt, aki valóban lelkesen magyarázta az eltelt évmilliók és az evolúció rejtelmét, de Alicia villámgyorsan elsodródott tőlük. Ennél még a magány is jobb, hát egyedül derítette fel a tárlatot, remélve, csak lesz itt valami érdekes.

Az egyik teremben mini dinódroidokat lehetett összeszerelni előkészített alkatrészekből, ez tetszett volna neki, de sajnos itt nagy volt a tömeg, és nem akart a diáktársai közé vegyülni. Tovább kószált, aztán az egyik teremben utolérte Sissi. Egy vele hasonló korú lány, akit azon a bizonyos kosárlabdameccsen fellökött. Aki csúnyán megütötte magát akkor, ahogy erre éles hangon felhívta a figyelmét rá két nappal. De most nem tűnt dühösnek.

– Téged kereslek, új lány!

– Alicia Star.

– Oké, persze, Alicia – helyesbített ingerülten Sissi, de aztán csak mosolyt erőltetett az arcára. – A tanár úr üzeni, hogy változott a program, még megnézzük az Utolsó Háború emlékkiállítását is. A többiek már ott vannak, gyere te is! – szólt még oda, és sietve elindult előre.

Alicia mérsékelt lelkesedéssel követte. Szóval még egy Utolsó Háborús emlékkiállítást is végig kell szenvednie. Pompás. Már a dinók is elég borzalmasak voltak, abból is többet látott már a kelleténél. Utolsó Háborús emlékekből viszont még sokkal többet.

Minden városban van az Utolsó Háborúról szóló kiállítás, sőt még a legvidékibb kis falukban is található egy közösségi terem, vagy legalább egy emlékpont, ahol tisztelegni lehet az áldozatok előtt. Meg nyavalyogni, hogy milyen borzalmas tragédia volt. Meg fogadkozni, hogy soha, de soha nem lesz hasonló. Alicia sosem értette, mire fel ez a nagy felhajtás. Meghalt az emberiség kilenc tizede, porrá bombázták Európát, Észak-Amerikát meg Dél- és Kelet-Ázsiát. És? Könyörgöm, közel százötven éve történt, mit kell ezen ennyit rugózni?

A folyosókon kirakott útjelző táblák segítségével megtalálta a kiállítás bejáratát. Egy óriási, 3D-ben kivetített atombombafelhőn átgyalogolva kellett belépni, ez aztán az eredeti ötlet! A kiállítás terme hatalmas volt, magas, és mind a falakat, mind a mennyezetet koromfeketére festették. A sötétségben csak itt-ott világítottak gyenge ledfények, megadva a megfelelően gyászos hangulatot. Ráadásul két méter magas, földig érő paravánokkal keskeny utcákra bontották a csarnokot. Aztán pár perc múlva Alicia már inkább úgy mondta volna, la-

birintust építettek fel benne. Pillanatokon belül eltévedt a fekete paravánok között.

Remek, most hogyan fogja megtalálni Goldfingert, meg a csoportjukat? Mérsékelt lelkesedéssel szemlélte a kiállított borszalmakat; itt egy kupac hulla, ott egy rommá lőtt város. Ráadásul a padlót betontörmeléssel szórták fel, hogy még élet-hűbb legyen, még inkább át tudja érezni a látogató, hogy éppen egy elpusztított világban bolyong. Alicia legalábbis egyre jobban át tudta érezni, és nem élvezte.

A társait sem találta, és aztán a háta mögül zajt hallott, valaki a betontörmeléken járt. Idegesen torpant meg és a fordult hátra, de a lépteket mintha elvágták volna. Mintha az a másik is megállt volna. Nincs ebben semmi különös, nyugtatgatta magát a lány. Ez egy múzeum, az illető egy látogató, és éppen most csodálja azokat a régi, 2D fényképeket a leégett fákról, ami mellett ő is épp az imént ment el.

De ezzel együtt is egyre idegesebb lett, hát sietős léptekkel továbbindult. Hallotta, hogy az a valaki mögötte szintén lépkedni kezd, ellenben a diáktársainak nyomát se látta, és egyre jobban nyomasztották a fekete falak, és a közójük rejtett borszalmak. Szeretett volna mihamarabb kijutni, bárhova, de nyilvánvalóan eltévedt a sötét, árnyékos labirintusban.

Megint megállt, vett egy nagyobb levegőt. Csak semmi pánik! Mindig őrizd meg a nyugalmad, akkor nem kerülhetsz bajba, mondogatták a szülei állandóan. Egyértelműen hallotta, hogy valaki jár mögötte a labirintusban, de már nem ijedt meg tőle, sőt örült neki. Ha az ismeretlen beéri, majd segítséget kér tőle, az illető talán tudja, merre van a kijárat. Bár, ha nem ismeretlen, hanem egy diák, vagy pláne Goldfinger...

Nem, Alicia nem akart lebukni, hogy bután eltévedt egy közönséges kiállításon. Még hogy rajta röhögjenek, hogy még egy múzeumban is segítségre szorul, erről szó sem lehet! Van elég baja enélkül is!

Továbbindult, hogy az ismeretlen semmiképpen se érhesse utol, és közben fejforgatva nézelődött. Mindenhol ki lehet jutni, csak figyelni kell. A fekete falak, az ősrégi papírfontók, a makettek és az itt-ott beállított életképek egyike sem adott neki támpontot, hogy merre járhat, de nem is azokat nézte. Mindenütt lennie kell vészkijáratnak, és jól kijelölt útnak, ami oda vezet. Elvégre, mi lenne, ha itt tűz ütne ki? A látogatóknak ki kell tudniuk menekülni, szögezte le magában, és valóban, a következő sarkon észrevett egy zöld nyilacskát, a hozzá tartozó, futó embert ábrázoló ikonnal. Tessék! Arra kell mennie!

Sietős léptekkel követte a nyilat, ami elvezette a következő piktogramig, és az azt követőig. Ez ugyan feltehetőleg nem a kiállítás végére vagy elejére visz, de mindegy is. Bárhova keveredik ki, a múzeumon belül majdcsak megtalálja a többieket!

Végül egy falba simuló, fekete ajtóhoz vezették a nyilat, mely felett pici felirat fénylett, „Vészkijárat”. Könnyen, akadás nélkül nyílt, Alicia legnagyobb megdöbbenésére ki, a szabad ég alá. A múzeum épülete melletti egyik sikátorba jutott ki, keskeny, magas épületek határolta, árnyékos utcácskára. Oldalt konténerekben szemét állt, mögötte látta a napfényt, és a múzeum előtti tér kicsi csíkját.

Tétován sétált ki, egészen a fal mellett oldalazva, mert a sikátorban, a konténerek közé letéve egy sikló is állt. Egy GM–I600-as modell, látszatra kopott és ócska, de közelebbről

megnézve egyértelműen csúcsra tuningolt darab. Alicia őszintén elcsodálkozott, hogy valaki egy ilyen felspécizett, drága siklót csak úgy otthagy egy ennyire elhagyatott helyen, ahol még csak térfigyelő kamerák sincsenek, és ahonnan könnyen megfújhatják. Aztán eszébe jutott, hogy ez az Ausztrál Föderáció. Itt nem lopnak, mert mindenki elég gazdag anélkül is.

Futva indult neki, megkerülte az épületet, és pár perc rohanás után már a főbejáratnál volt. A csoportja pont szembe jött, illetve szerencsére még nem. Mindössze ott készülődtek az előtérben, Alicia pedig gyorsan elvegyült közöttük, mielőtt valakinek feltűnt volna, hogy ő az utca felől érkezik. Abból nagy balhé lett volna. Goldfinger még így is rászólt, amikor észrevette, hogy ott van.

– Te hol voltál? Már éppen keresni kezdtünk, a program szerint indulnunk kell vissza.

– Bocsánat, eltévedtem az Utolsó Háborús emléktárlaton – védekezett Alicia.

– Mit kerestél ott? A mai napra csak a dinoszauruszok voltak tervezve.

Alicia ezt egy pillanatig nem értette, aztán leesett neki. Sissi hazudott, megszívatta. De ezt végig sem gondolta, lélegzetvételnyi időt sem kihagyva kezdett mentegetőzni.

– Tudom, hogy ma terv szerint csak a jura- és krétakor őshüllőit néztük meg, de engem kifejezetten érdekel az emberi történelem is, és annyit hallottam már az Alice Springs-i Utolsó Háborús emlékkiállításról! Mindenki dicsérte, csak pozitív kritikákat olvastam róla, és nagyon szerettem volna látni, ha már itt vagyok, ezért átmentem megnézni. Tényleg sajnálom, hogy emiatt egy kicsit késtem!

Látszott Goldfingeren, hogy dühös, de az is, hogy ez az érvelés célba talált nála.

– Nagyon szép, hogy érdeklődsz a történelmi kérdések iránt, és hogy látni akartad az emlékkiállítás is – dicsérte megenyhült arckifejezéssel. – Valóban érdemes megnézni, nagyon hasznos, csak sajnós, most nincs rá időnk. Az pedig teljesen helytelen, hogy kérés nélkül elhagytad a csoportot, máskor ilyet ne tegyél. Ha bármi érdekel a múzeumból, kérj kilépőt az iskola titkárságon. Ha legalább hárman mentek együtt kulturális programra, akkor mindig meg szokták adni az engedélyt az iskola elhagyására. Ha szükséges, még tanári kíséret is kijelölnek mellétek.

– Értem – bólogatott Alicia, az arcán érdeklődő buzgalommal. – Feltétlenül meg fogom tenni, az emlékkiállítás valóban nagyon érdekes volt, és szeretném majd alaposan megnézni.

– Remek! – mosolygott rá Goldfinger elnézően, Alicia pedig gratulált magának, hogy egy súlyos szabályszegésből dicsérettel tudott kikeveredni.

Sissit pedig kinyírja! A készülődő lányok között észre is vette, hát odalépett mellé. A kiscsaj is érezte, hogy gáz van, azonnal védekezni kezdett.

– Tudod, én...

– Csak meg akartam köszönni, hogy felhívtad a figyelmemet az emléktárlatra – vágott a szavába Alicia, és tökéletes udvariassággal mosolygott Sissire, hogy annak értetlenségében torkán akadtak a szavak. – Nagyon érdekes volt, kifejezetten jól éreztem magam ott, és ne félj! Nem fogom elfelejteni, hogy mit tettél! – fejezte be angyalian kedves hangon, majd ott hagyta a döbbenetben néző kiscsajt.

Ki fogja nyírni, csak érjenek vissza az iskolába. Nem fogja hagyni, hogy packázzanak vele, ő nem az a fajta lúzer, akit következmények nélkül át lehet vágni a palánkon! Ezt meg fogja értetni Sissivel, meg úgy általában mindenkivel, döntött.

Az idegenről, a sötét labirintusban mögötte hallatszó, meg-megtorpanó léptekről viszont tökéletesen elfeledkezett.

VI.

Sissit másnap kapta el, a London-ház tövében. Egyszerűen ebéd után elkezdte követni, és amikor a kiscsaj a térfigyelő rendszer vakfoltjára ért, oldalról nekiment, betolta a ház mellé, és nekiszorította falnak.

– Oké, halljam, miért gondoltad jó ötletnek, hogy megszívatsz?

– Te...

– Igen, tudom, hogy a házirend tiltja az erőszak minden formáját. És azt is tudom, hogy közvetlenül mellette, a 3.4-es pontban tiltva van a hazugság is. Mit gondolsz, mit szólna Goldfinger tanár úr, ha megmondanám neki, hogy a nevében hazug üzenetet adtál át nekem?

– Én...

– Te bajban vagy, nagyon nagy bajban! – sziszegte dühösen Alicia, és elengedte a lányt. Úgy gondolta, az nem fog

visszaütni, hanem feltehetőleg elfut. Ezzel elégedett is lett volna, elég, ha rájleszt, és kész, de Sissi nem szaladt el.

– Nem vádolhatsz meg, az árulkodás lenne! – rázta a fejét vadul. – Nem mondhatod el a tanároknak, mert mindenki kiközösítene érte!

– Én már így is ki vagyok közösítve, nekem már mindegy! – vágott vissza Alicia. Nem mintha tényleg szólni akart volna bárkinek is, csak üres fenyegetésnek szánta, de Sissi láthatóan elhitte, és dühösen tovább védekezett.

– Amúgy sem hinnének neked a tanárok, mert Clara azt mondaná, hogy végig velem volt, és nem is láttunk téged – magyarázta széles gesztusokkal, ingerült hangon. – Neki hinnének, mert az ő szülei alapítványi tagok, ezért a tanárok neki hinnének, nem neked!

– Állj! – ragadta meg még egyszer Alicia a vele szemben álló lány karját, és meg is rázta. – Clarának mi köze ehhez az egészhez?

– Ő mondta, hogy vicceljünk meg! És engedj el! – tépte ki a kezét Sissi a szorításból. Sikerült neki, mert Aliciát igencsak mellbevágták a hallottak.

– Tényleg? Ez egy vicc volt? Komolyan tréfának szántátok? És én ezt higgyem el?

– Clara azt mondta, hogy jó vicc lesz. Hogy majd eltévedsz, és megijedsz, mi meg majd odamegyünk, és kivezetünk. És majd te is nevetni fogsz.

– De előtte azért jól megijedek, mi?

– Nem bántam volna. A meccsen fellöktél, és mindenkiel tapló vagy, nem bántam volna, ha megijedsz – ismerte el Sissi, mire Alicia büszkén felszegte az állát.

– Akkor ki kell ábrándítsalak, nem ijedtem meg. Nem szoktam megijedni. Mexico Cityben is egyedül jártam az utcákat, pedig ott az óváros sikátorai sokkal sötétebbek és ijesztőbbek, mint ez a pisisek rémisztgetésére kitalált hullakiállítás. Nem ijedtem meg!

– Akkor meg aztán tényleg nem értem, mit vagy így kiakadva. Viccnek szántuk, csak nem jött be – vontam meg a vállát Sissi, Alicia pedig nem hitt neki. Illetve, azt elhitte, hogy Clara kérésére mondta neki azt a kamu üzenetet, de azt már nem, hogy csak viccnek szánták, amin majd együtt nevetnek. Nem jöttek utána, ott találta őket is az előtérben, a készülődő diákok között. Nem megviccelni akarták, csak megszívatni.

– Mióta van ott az a tárlat? – kérdezte aztán hirtelen.

– Ó, ezeréves! – legyintett Sissi. Már túl volt azon, hogy féljen, vagy akár hogy dühös legyen. Láthatóan visszanyerte a magabiztosságát, és a hangja is nyugodt volt. – Az ötödik évfolyamot mindig el is viszik, hogy nézze meg. Mindenki utálja, mert általában el szokott ott veszni egy-két diák, akiket aztán úgy kell megkeresni a biztonsági térfigyelő rendszerrel, de muszáj meglátogatni, mert mégis az Utolsó Háború, ugye. Arra emlékezni kell. . . – tette hozzá bizonytalanul, de Alicia már alig figyelt rá.

Tehát Clara jól tudta, hogy van ott egy ijesztő, fekete labirintus, és kitalálta, hogy beleküldi, eltévedni. És hogy ezt megtehesse, külön szólt neki, hogy menjen el a múzeumi kirándulásra. Napokkal előtte eltervezte, hogy megszívatja! A féreg!

– De mindegy is – legyintett Sissi. – A lényeg, hogy nem árulkodhatsz rólam, mert Clara az én pártomon áll, te meg csak az új lány vagy.

– A nevem Alicia. Alicia Star. És nem fogok árulkozni, ezt akár Clarának is megmondhatod. Nem szólok a tanároknak, de ha még egyszer át mer vágni a palánkon, akkor kitaposom a belét. Ezt szó szerint add át neki, kérlek, legalább olyan megbízhatóan, mint ahogy nekem is átadtad az üzenetet, amit ő küldött! – fenyegette meg Sissit az ujjával, majd felvetette a fejét, sarkon fordult és lelépett.

Ha háború, hát legyen! Barátai nem lettek, kénytelen beérni ellenségekkel. Pont, mint mindig, mindenhol. Illetve, ez most rosszabbnak tűnt, mint eddig bármelyik sulijában. Eddig ha barátai nem is voltak, de legalább haverok akadtak. Most viszont egyedül volt, teljesen egyedül. De nem fogja hagyni, hogy packázzanak vele!

VII.

Minden háborút az nyer, akinek erősebb a szövetségese. Ezen a világon pedig még mindig a Kínai Birodalom a legerősebb, gondolta Hawley elnök, és odalépett az ablakhoz. Hátra kulcsolt kézzel nézte a kormánypalota kertjét, de semmit sem látott a több emelet magasra nyúló, virágzó kaktuszritkaságokból.

A kínai császár látogatásán járt az esze. Eredendően ugyan azért hívatta magához Ford alelnököt, hogy megbeszéljék a

kanadai nagykövet jelentését, de aztán valahogy mégis a császári látogatásra terelődött a szó. Mint mostanában mindig, minden megbeszélésük végén. Nem mintha bármi újat lehetett volna még mondani a témáról, de akkor is mindig ide lyukadtak ki.

– Történelmi esélyt kaptunk a két ország közötti viszony hosszú távú rendezésére – sóhajtott, és mégis hátat fordított az ablaknak, ránézett az alelnökére. – Gondolj bele! Soha nem járt még a Föderációban kínai császár. Egyáltalán, őfelsége, Tien Naga-Hai Huang-ti közel másfél évtizedes uralkodása alatt még soha sem hagyta el a Kínai Birodalmat.

Ford alelnök mindenféle lelkesedés nélkül bólintott rá a már ezerszer hallott gondolatra. Pozíciójához képest fiatal ember volt, alig múlt negyven, de már sok éve ő volt az elnök jobbkeze, és most, a második elnöki ciklusában ő lett az alelnöke is. Jól ismerte Hawley-t. Például jól tudta, hogy az elnök néha szeret hangosan gondolkodni, és ilyenkor passzív hallgatóságra van szüksége, nem vitapartnerre.

– Igen, a látogatása valóban történelmi jelentőségű esemény – helyeselt alig odafigyelve, és hagyta, hogy az elnök tovább beszéljen.

– A látogatás is az, de maga az egyezmény megkötése még inkább. Ha sikerül, akkor úgy fogok bevonulni a történelembe, mint az elnök, aki megszilárdította a békét az egész világon. A Föld két legerősebb hatalma egyezséget köt, elindul a közös fejlődés, a világra jólét és béke köszönt.

Ford alelnök elnyomott egy gúnyos mosolyt.

– Ezt a mondatot jegyezd meg, és majd nyilatkozd le a hírfolyamnak!

– Legalább fél tucatszor lenyilatkoztam már – hagyta rá Hawley elnök fásultan legyintve, de ennek ellenére komolyan gondolta, amit mondott. Az elnök maga előtt nem tagadta, hogy annyi év kemény munka és politikai játszma után még mindig van benne egy csipetnyi idealizmus. Hitt benne, hogy helyes dolgot tesz. És persze hitte, hogy utána ő lesz az az elnök, akinek a nevét legtöbbször említik a történelemkönyvek. – De függetlenül a szép szólamoktól tény, hogy sikerült békét kötnöm a Birodalommal. Amikor először megválasztottak, én zártam le a fegyverkezési versenyt. Ezzel az egyezménnyel pedig, amit szintén én hoztam tető alá, elkezdődhet a leszerelés, és megnyílik az út a két ország közötti szoros szövetség létrehozása felé.

– Aminek a katonák nem örülnek – kontrázott Ford alelnök.

– A katonák sosem örülnek. Ha béke van, akkor az a baj, hogy elhanyagoljuk a hadsereget. Ha meg háború van, akkor meg az, hogy használjuk. Például az észak-indiai konfliktusba két elnök is belebukott, pusztán csak azért, mert túl sok katona halt hősi halált.

– Az észak-indiai konfliktust valóban katasztrofálisan kezeltük politikai szinten – mutatott rá az alelnök. – A föderációs kormány képtelen volt egységes álláspontot kialakítani, míg a császár nyíltan bejelentette, hogy háborúra kész, és valóban be is vetette a megfelelő egységeket.

– A császár apja – igazította ki az alelnököt Hawley. – Az a császár ennek a császárnak az apja volt, és az a pszichopata tényleg háborúzni akart. Ez a császár viszont meg akar egyezni velünk. Lassan tíz éve tárgyalunk vele, úgyhogy

elhiszem neki, hogy komolyan gondolja. Alá fogjuk írni az egyezményt.

– És lehet, hogy belebukunk – vetette fel az esemény egy kevésbé optimista következményét Ford alelnök, mire Hawley azonnal felkapta a fejét.

– Van valami új hír, amit én még nem hallottam?

– Nem, dehogy, semmi konkrétum – visszakozott sietve az alelnök. – Csak úgy általánosságban beszélek. Ha baj történik, ha a látogatás nem alakul jól. Ha mondjuk az utolsó pillanatban a császár mégis visszalép, mert például valaki véletlenül mond valami megbocsáthatatlan udvariatlanságot, ha...

– Ha bármi ilyesmi is történik, megoldjuk! – vágta el a magyarázkodást az elnök. – Egy éve szervezzük ezt az átkozott látogatást. Még azt is külön protokoll szabályozza, hogy az egyezmény aláírásakor milyen alsóneműt viseljenek az épület előtt posztoló közrendőrök! Nem jöhet közbe olyan probléma, amit ne tudnánk kezelni!

Az alelnök itt egy pillanatot habozott, hogy egyáltalán válaszoljon-e erre bármit is. Személy szerint sokkal jobban aggódott, mint ahogy mutatta. A vezérkari tábornokok elégedetlenek, és általában, a hadsereg tisztjei egyre radikálisabban békeellenesek. Hawley súlyosan lebecsüli a veszélyt, amit a katonák jelentenek, ami kapitális hiba. Még ha tökéletesen sikerül minden, még akkor is könnyen belebukhat ebbe az egyezménybe. Sőt, az is lehet, hogy a pompás szervezés ellenére sem jutnak el az aláírásig.

De erről végül nem beszélt, csak a legnyilvánvalóbb ellenérvet hozta fel:

– Ha a császárt itt ölik meg, Alice Springsben, akkor hiába minden.

– Az a pasas átlagosan évi két tucat merényletet él túl. Remélhetőleg nem most fogja elhagyni a szerencséje! De ha már így szóba hoztad, mi áll az operatív csoport utolsó jelentésében?

Még a látogatás előkészítésének az első lépcsőjében külön operatív csoportot hoztak létre, melynek feladata kifejezetten és csakis a császár biztonságának garantálása volt.

– Minden rendben van, bár sokkal hosszabban és bonyolultabban fogalmazzák meg – vont vállat Ford alelnök, látszólag teljesen közömbösen. – Miattuk nem kell aggódni, kiválóan végzik a munkájukat.

– Azért foglalkozunk velük! Az jót tesz a munkamorálnak, és a hírfolyamban is jól mutat. Be tudnánk iktatni a jövő hétre egy külön megbeszélést, ahol meghallgatunk pár szóbeli beszámolót?

– Persze – bólintott az alelnök, és úgy érezte, ez megint egy látványos, és semmit sem érő gesztus az elnök részéről. Civilként leülni tárgyalni a katonákkal általában igen kontra-produktív. De ha ez az elnök óhaja, hát ő nem fog ellenkezni! Sosem tette. – Ha gondolod, intézkedem, hogy átjöjjenek egy külön tárgyalásra.

– Tedd meg! És amennyire megoldható, most az operatív csoport vezetőit szeretném látni. Szóval nehogy megint idehozz valami kis csinos alhadnagyocskát – tette hozzá az elnök mosolyogva, és Ford alelnök elnevette magát a tréfán.

Csak akkor komorult el, amikor kilépett az elnök irodájából. Nem örült neki, hogy Hawley ezt az apró kis botlást

az orra alá dörgölte. Egyébként is nem al-, hanem főhadnagy volt, tényleg nagyon csinos nő, de a munkájában profi, és megfelelő tájékoztatást adott a kért témákban. Ahhoz senkinek semmi köze, hogy ő a prezentáció után meghívta koktélozni a hölgyet!

Ford alelnök, bár nem mutatta, de kifejezetten neheztelt Hawley-ra, hogy efféle tréfákat megenged magának, azért pedig egyszerűen dühös volt, hogy az elnök nem látja, mekkora kockázatot vállal. Bele fog bukni a békepolitikájába, és akkor buknak vele az emberei is. Márpedig Ford alelnök elnök szeretett volna lenni, de ha Hawley nagyon felbosszantja a hadsereg tábornokait, akkor nem lesz. Ez egy tény.

Ford alelnöknek ez járt a távozás után a fejében, az egyedül maradó Hawley pedig még egyszer belegondolt a császári látogatás legkényesebb kérdésébe. Ha őfelsége meghal Alice Springsben... akkor tényleg vége. Ha valaki itt, a Föderációban sikeres merényletet követ el a császár ellen, akkor nem lesz meg egyezés, nem lesz jólét, és nem lesz béke sem. Akkor a Kínai Birodalomban megerősödnek a nacionalisták, az új császár pedig nem tehet mást, mint felrúgja az egyezményt, és a legrosszabb forгатókönyv szerint akár háború is kitörhet.

Persze, engedett meg magának Hawley egy fanyar mosolyt, akkor is ő lesz az az elnök, akit legtöbbször emlegetnek a történelemkönyvek. Az elnök, aki ismét és újból vérbe borította a világot, és elhozta a pusztulást. Az Utolsó Utáni Háborút. De ez nem történhet meg! A legjobbak vigyáznak majd őfelségére, a biztonsági szolgálat nagy öregjei, nem lesz semmi baj, nézett ki ismét az ablakon. El a kormánypalota kertje felett, ki a város toronyházaira.

Nem, nem fogják megölni a kínai császárt, a világ két leg-erősebb hatalma szövetséget köt, és ő lesz az az elnök, aki- nek a neve az idők végezetéig ott fog állni a szövetségi szer- ződésen.

VIII.

Alicia a Sissivel való beszélgetés után döntött úgy, hogy bo- csánatot kér Terrytől. Ha háború, akkor szüksége van szövet- ségesekre! A kissrác egyetemes lúzernek tűnt, aki minden dél- után egyedül üldögélt a Róma-ház társalgójának a végében, de talán pont ezért örömmel fogja fogadni, ha valaki szóba áll vele. Egy próbálkozást megér, mérlegelt Alicia. Meg bántotta is a lelkiismeret, hogy az első találkozásukkor mennyire tapló volt vele, hát nagy levegőt vett, és a London-ház mellől egye- nesen a Róma-házba ment.

Terry most is ott ült a társalgó hátsó fala mellett, az asztal mögött, és most is a lapmonitorján játszott valamivel. Mint mindennap. Amikor Alicia belépett, éppen csak felpillantott, aztán már hajtotta is le a fejét, bámulni tovább a lapmonitort.

Alicia egyenes, határozott léptekkel odament hozzá. Elvég- re, ha csinálunk valamit, csináljuk rendesen!

– Terry, zavarhatlak egy pillanatra?

– Aha – motyogta a kissrác, és fél szemmel felpillantott.

– Bocsánatot szeretnék kérni! – mondta ki Alicia, és két tenyerét a combjára fektetve, szertartásosan meghajolt. Tudta, hogy itt, az Ausztrál Föderációban ez nem szokás, de úgy érezte, ez egy komoly bocsánatkérés, és meg kell adnia a módját, ahogy a szüleitől tanulta. – Bocsánatot szeretnék kérni, hogy az első találkozásunkkor olyan megbocsáthatatlanul durván fogalmaztam. Nem tudtam, hogy... hogy... Na, hogy nem tudsz felállni – zárta le végül enyhe zavarban a bocsánatkérést, és még egyszer meghajolt.

Addigra Terry már teljes figyelmét neki szentelte, és végül bátortalanul elmosolyodott.

– Ó, nem haragszom! Ezen mások is meg szoktak hökkenni elsőre.

– Aha, tényleg teljesen hihetetlen, hogy manapság valaki nyomorék legyen... – lendült bele Alicia, aztán felfogta, mit mond. – Illetve, bocsánat a szóhasználatért, nem úgy értettem!

– Ne kezdj el megint hajlongani! – szólt rá sietve a kissrác, mert Alicia ismét szertartásosan fejet hajtott. – Inkább ülj le! Mondom, hogy nem haragszom. Tudod, az egyik üknagyamám komoly sugárfertőzést kapott, nem sokkal az Utolsó Hátború után. Az ő leszármazottai mind, nos, tényleg nincs rá jobb szó, mint hogy nyomorékok – sóhajtott szomorúan.

– Ezt értem – ült le vele szemben Alicia. – De miért nem kapsz kiberlábát? Ez a féldroid kerekesszék valami hihetetlen őskori ócskaság! Mármint, nem úgy értettem, csak... – emelte két kezét az ég felé Alicia. Nem igaz, hogy még bocsánatot sem tud kérni rendesen!

– Ne mentegetőzz, én is ócskaságnak érzem, elhiheted. De tudod, mind a két lábamat ki kell cserélni, és még kiberhuzalok

is kellenek a gerincvelőmbé. Ez túl sok, ehhez kell egy direktlink is, hogy működjön, azt meg tizenhat év alatt tilos beültetni, mert a hülye orvosok szerint személyiségtorzulást okozhat! Mintha tolószékben ülni nem lenne lelki teher! Szóval még öt átkozottul hosszú évet kell várnom, hogy kiszállhassak ebből az elátkozott székből! – szorította ökölbe önkéntelenül is a kezét Terry, aztán megtörtén leeresztette az állát az asztalra.

Alicia őszintén megsajnálta. Egy szék fogságában tölteni tizenhat évet!

– Nézd a jó oldalát! Még öt év, és szabad vagy. Bepótolhatsz mindent, sőt onnantól te leszel az ász. A kiberlábaid sokkal többet fognak tudni, mint a közönséges hús-vér lábak, meg a direktlink is királyság. Tudom, a szüleidnek van. Te leszel az ász, akármekkora lúzer is vagy most. Illetve, nem úgy értettem, na... – visszakozott volna ismét, de Terry, gúnyos mosollyal leintette.

– Igazad van. Most én vagyok a csúcslúzer – sóhajtott ismét, Alicia pedig sietve tovább terelte a szót:

– Hogy állsz a kiáltvánnyal? Amit a kínai császár ide látogatása elleni tiltakozásból írsz – intett az asztalon fekvő lapmonitorra, remélve, Terry szívesen beszél róla, és be is jött az ötlet.

A kissrác szélesen elmosolyodott.

– Ó, remek lett! Elkészült, és már hárman csatlakoztak hozzá.

– Mutasd meg!

– Te is aláírod?

– Előbb elolvasom – szögezte le Alicia, és magában gyorsan elhatározta, hogy aláírni azért nem fogja. Minden baromságot

azért nem kell megcsinálnia, hogy bevágódjon a srácnál, húzta maga elé a lapmonitort, és figyelmesen megnézte a kiáltványt.

– Tetszik? – érdeklődött kezeit idegesen összekulcsolva Terry.

– Szép munka – tért ki a válasz elől Alicia diplomatikusan. – De itt ezt rosszul írtad – bökött a kiáltvány tetején álló, hat kínai írásjelre. – Ezt nem így mondják helyesen.

– A te idegen nyelved a kínai? – kérdezett rá a kissrác.

Alicia majdnem kibökte, hogy nem idegen, hanem anyanyelve a kínai, mert kisgyerekként anyuval állandóan kínaiul beszélt, míg apuval csak angolul, de aztán nem tette. Minek ássa magát mélyebbre a futóhomokban azzal, hogy a szülei nem épeszúiek?

– Három évig Új-Pekingben jártam iskolába – mondta végül, mert ez igaz volt, és a helyzetet megmagyarázta. – Jól beszélem a nyelvet, és vagy kétezer írásjelet is ismerek. De ha ezt te írtad ide, akkor te is beszélsz kínaiul, nem?

– Ó, dehogy! Az én idegen nyelvem a brazil, azt tanulom, amióta iskolába járok, kínaiul nem tudok. Csak kimásoltam ezt a szöveget, hogy feldobjam a kiáltványt.

– Tényleg jól mutat. Csinos. Csak hibás. Várj, kijavítom – sóhajtott Alicia, és minden jóérzése ellenére megtette. Úgysem számít, védte magát, és aláírni nem fogja. – Tessék, így már jó.

– Köszönöm! Kedves lány vagy, akármit is beszélnek rólad.

– Mit beszélnek? – kapta fel a fejét Alicia.

– Hát, hogy temperamentumos vagy, meg hirtelen, meg kicsit talán ijesztő is, ezt mondják – nyögte ki Terry zavar-tan, aztán gyorsan visszatolta Alicia elé a lapmonitort. – Aláírod te is?

– Kizárt – felelte a lány csuklóból.

– De azt hittem, hogy aláírod. Nyilván egyetértesz velem, ha már segítettel, nem?

– Segíteni éppen segítettem, de akkora marha azért nem vagyok, hogy aláírjam – vágta oda, és csak amikor kint volt, akkor villant be neki, hogy már megint olyat mondott, amit nem kellett volna. Terry arcán látta, hogy megbántotta, és fel is merült benne egy pillanatra, hogy ismét visszakozik, de aztán nem bírta rászánni magát. – Bocs, Terry, de ez a kiáltvány irtó baromság, én nem írom alá. Ne haragudj. És most mennem kell.

Ezzel otthagya a kissrácot. Kész, ennyi, totál kudarc. Hiába jött ide azzal a sziklaszilárd elhatározással, hogy bocsánatot kér, csak annyit ért el, hogy még jobban megbántotta Terryt. Nem megy ez neki!

De talán valaki mással, valamikor máskor csak sikerül valami normális kapcsolatot felépítenie!

IX.

A normális kapcsolat persze nem akart megérkezni, ellenben másnap reggel a sulí folyosóján Clara emelt hangon neki-támadt:

– Ide figyelj, te új lány, ez már több a soknál!

– A nevem Alicia Star – ismételte Alicia gépiesen, és felemelt fejjel megállt az ezüst hajú kiscsaj előtt. Ha verekedni akar, akkor azért helyre rakja, még így is, hogy itt vannak vele a spanjai. Az a Roberta, meg két másik lány, akiket még nem ismert.

– Nem érdekel a neved! Az érdekel, hogy pofátlanul betolakodtál a csoportunkba, de ezzel túl messzire mentél. Ezt személyes sértésnek fogom fel, és megteszem a megfelelő lépéseket. Neked annyi, új lány!

Ezzel lapmonitorját szorosan magához szorítva, magasra emelt fejjel elviharzott, a spanjaival együtt. A legújabb trendet követő szandálja kellemes dalocskát csilingelt lépteinek ritmusára.

Alicia döbbsen nézett utána. Mit akart ez a divatdroid? Aztán, amikor bement a terembe, és bekapcsolta a lapmonitorját, még jobban megdöbbsen. Érkezett egy személyes üzenete az iskolatitkárságról, hogy kérése szerint betették az öregek otthonában karitatív munkát végző csoportba, és most figyelmeztetik, hogy ennek megfelelően ma délután ott kell lennie.

Jól tudta, hogy semmiféle csoportba nem jelentkezett. Először arra gondolt, hogy feltörték az azonosítóját, és már majdnem indult is, hogy szóljon egy tanárnak, amikor eszébe jutott valami más. Hogy mondjuk valaki, akinek jó összeköttetései vannak, mert mondjuk alapítványi tagok a szülei, elintézhette a feje felett, hogy betegyék egy ilyen karitatív csoportba.

Ebben az esetben Clara színészi képességei előtt fejet kell hajtania, mert az általa előadott műfelháborodás teljesen valódinak hatott. Majdnem sikerült elterelned magadról a gyanút, te divatdroid! De csak majdnem!

Ahogy Alicia ismét végiggondolta, ez tűnt a legvalószínűbbnek; Clara beletolta ebbe a csoportba. Nyilván, hogy megint megszívassa valamivel. Ezt alapul véve, és megfejelve azzal, hogy mennyire lehet szórakoztató egy egész délután karitatív munkát végezni valami totál gáz idősek otthonában, Alicia úgy vélte, a legjobb, ha sietve lemondja az egészszet. Ha lehet, lemondja, ha nem lehet, akkor pedig gyorsan megbetegszik, de legalábbis kificomítja a bokáját. Azt jól el tudja játszani, mindig bejön!

Ezt előbb sziklaszilárdan elhatározta, majd mégis meg gondolta magát. Ha nem megy el ma délután, akkor az úgy néz ki, mintha megijedt volna Clarától. Márpedig nem, ő nem fél, és nem adja meg a másíknak a könnyű győzelmet. Elmegy, szembenéz a hülye kiscsajjal, és küzdeni fog. Megmutatja, hogy kemény ellenfél, aki elől jobb kitérni.

Tehát délután mindenre készen szállt be az értük jövő síklótaxiba, hogy négy órát önkéntes munkával töltsön az Árnyékos Sétány Öregek Otthonában. Bízott benne, hogy legalább az odaút érdekes lesz, de csalódnia kellett. Most csak kertvárosi házak fölött suhantak el, és abból már a múltkor is sokat látott, most meg teljesen elege lett belőlük. Unalmas, sárga épületek váltakoztak unalmas, sárga sziklakertekkel, még hozzá vagy fél órán át. Aliciának az volt a benyomása, hogy Alice Springs hatalmas területű város. Persze megteheti, itt mindenki síklóval jár!

Az öregek otthona csak méretében különbözött egy átlagos kertvárosi háztól. Színeiben és stílusban is semmitmondóan lapos és unalmas, kétszintes, L alakú épület volt, magas kerítéssel, csinos kerttel, és rengeteg öregemberrel, ahogy Ali-

cia felmérte az előtérben várakozó, társalgó vagy mindössze unatkozó alakokat.

A többi diák otthonosan köszönt, és mentek a feladatukat végezni, de Aliciának meg kellett állnia, és segítséget kérnie a recepción.

– Itt az áll, hogy az első emeleten kell jelentkezned, a I34-es szobában – kereste ki a nevét a recepciós a lapmonitorjából. – Az egy társalgó. Ott fog várni az ápoló, aki mellé beosztottak.

– És mit kell majd csinálnom?

– Az ápoló majd részletesen elmond mindent, és segít is, ha kell. Onnantól, hogy találkoztok, végig melletted lesz. Menj nyugodtan!

Alicia pedig ment, fel, az emeletre, ahol gond nélkül megtalálta a I34-es társalgót. Bement, persze üres volt. Csak pár fotel volt bent, asztalkák, néhány ósdi 2D kép a falon, meg pár ronda dísz tárgy. Az előre jelzett ápoló sehol. Sebj! Minél többet késik, annál kevesebb melő vár rám, gondolta Alicia, és türelmesen elkezdett várakozni.

Majdnem másfél percig bírta, aztán felállt, hogy kikukucskáljon a folyosóra, jön-e már az az ápoló. Illetve, kikukucskált volna, de az ajtó nem nyílt.

Újra próbálta, az ujjlényomatát ismét odaérintve a zárra, de az ajtó makacsul nem nyílt. Alicia nem értette. Elromlott volna? Vagy ez lenne az a szenzációs poén, amit Clara mára kiötlött neki? Így vagy úgy, egy szobába bezáródva ülni nem nagy mondás. De hát csak talál valami megoldást!

Azt azonnal elhatározta, hogy segítséget, azt nem kér. Nem csinál magából hülyét, nem hagyja, hogy Clara aztán boldogan terjeszthesse, hogy az „új lány” béna, még egy

szobából sem tud önállóan kijönni. Így szétnézett, hogy mit tehetne.

Első, kézenfekvő megoldásként ott volt az ablak. Kinézett, az első emelet nincs is olyan magasan. Könnyen kinyitotta, mert szerencséjére az ablak zárja hibátlanul működött. Kihajolt. Kétségtelen tény, a föld messze van. De addig két díszpárkány is segíti a mászásban. És a legrosszabb esetben leesik. Csak nem üti meg magát túlzottan!

Bátran kimászott, és elkezdett ereszkedni. Mintegy másfél méterig jól ment. Aztán megcsúszott a lába. Fél kézzel még meg tudott kapaszkodni, pár pillanatig lógott, majd lezuhant.

Egyenesen egy férfi karjaiba.

– Azonnal engedjen el! – csapott gondolkodás nélkül két ököllel az ismeretlen fickó mellkasára.

– Bocsánat! Elnézést, hogy megmentettem az életedet! – mentegetőzött a férfi, és óvatos lassúsággal letette Aliciát.

– Talpra estem volna!

– Ez esetben kifejezetten sajnálom, hogy rád pazaroltam a figyelmemet. Ígérem, legközelebb nem teszem – engedte el végre az idegen.

Alicia gyorsan hátrált pár lépést, majd felmérte a fickót. Fehér köpenyt viselt, naná, orvos vagy ápoló, gondolta, aztán meg azt, hogy ő csonthülye. Valaki csodával határos módon elkapja, erre ő itt arénázik. De szerencsére a pasas nem akadt ki, biztató arckifejezéssel nézett rá vissza.

– Úgy látom, jól vagy – állapította meg, és óvatosan elmosolyodott. Nem tűnt sem ijesztőnek, sem veszélyesnek. Sőt, kifejezetten szimpatikus volt. Egy kedves ember, aki segített neki.

– Igen. Jól vagyok, és köszönöm, hogy elkapott. És... régóta áll itt? – kérdezte aztán bizonytalanul.

– Elég régóta. Konkrétan végignézttem, hogy kimászol az ablakon, majd ereszkedni kezdesz. Nem szóltam, mert nem akartalak megzavarni, nehogy miattam ess le, úgyhogy óvatosan idejöttem, hogy segíthessek, ha kell. De értem, nem kellett! – emelte sietve maga elé a két tenyerét védekezően. – Talpra estél volna. Olyan figurának tűnsz, aki mindig talpra esik.

Alicia pillanatra megakadt az utolsó kijelentés felett, de nem volt ideje minden lényegtelen apróságra, hagyta magát továbbsodorni az eseményektől.

– Akkor, ha látta, ahogy kimászom, akkor most... – halt el a hangja, és egy tétova mozdulatot tett a kezével.

– Akkor most?

– Volt rá okom! – mentegetőzött sietve, pedig az ismeretlen nem kezdte el leszidni. – Becsszóra, jó okom volt kimászni. Az ajtó bezáródott, kinyithatatlanul, és nem volt más kiút, segítségért kiabálni meg olyan ciki. És az az ablak nincs is olyan magasán, nem? Tehát kimásztam. De nem lett belőle baj! Szóval, nem is kell ennek olyan nagy feneket keríteni. Kár lenne emiatt fellármázni a fél intézetet, meg pánikot csinálni, igaz?

A férfi kicsit várt, majd felnézett a magasba, és végül sóhajtott.

– Kár, hogy nyitva hagytad magad mögött az ablakot, így most mindenki láthatja, hogyan távoztál a szobából.

Alicia nem is értette, hogy jön ez ide.

– Komolyan azt mondja, hogy még erre is gondolnom kellett volna? Amikor az ember éppen menekül egy bezárt

szobából, akkor nem figyel arra, hogy huzatot okozhat egy nyitva hagyott ablakkal. Eleve, kívülről lehetetlen becsukni. Csodát nem tudok tenni, csak egy átlaggyerek vagyok!

– Nem vagy az – rázta meg kicsit a fejét az ismeretlen, még mindig az ablakot méregetve. – Egy átlaggyerek ki sem nyitja ilyen helyzetben az ablakot, de ha megteszi, akkor is csak azért, hogy segítségért kiabáljon, nem pedig, hogy kimásszon. Senki-
ben sem fog még felmerülni sem, hogy ez a saját ötleted volt.

– Miért, mi más juthatott volna eszembe, mint az ablak, ha már az ajtó nem nyílik? Vérciki ám bezáródnál valahova! – magyarázta Alicia csípőre tett kézzel, aztán megrázta a fejét. – És egyébként is, van annak bármi jelentősége, hogy mit hisznek?

A férfi még mindig felfelé bámulva felvonta a szemöldökét, majd nyilván döntésre jutott, mert végre elszakította a tekintetét az ablaktól, és lenézett Aliciára.

– Igazad van, jelen helyzetben tényleg teljesen mindegy, mit hisznek. Mármint nekem feltétlenül mindegy. De neked?

– Mit neked?

– Nekem mindegy, mit csinálsz, de a tanáraid nem fognak lelkesedni, ha megtudják, hogy a kimászással a nyaktörést kockáztattad, csak mert segítséget kérni „vérciki”.

– Mondtam, hogy szó sem volt nyaktörésről, talpra estem volna!

– Mondtad, sőt el is hittem. Ők is el fogják hinni?

– Tehát elmondja nekik?

– Pont azt magyarázom, hogy én nem – mosolyodott el hirtelen a férfi, és Alicia ebben a pillanatban még szimpatikusabbnak találta. Egy kedves fazon, aki nem árulkodik. Vannak azért itt is normális emberek!

- Tehát? Akkor mi lesz?
- Az lesz a legjobb, ha most velem jössz!
- Hova? – kérdezte, de már indult is a férfi mellett.
- Körbemegyünk, és majd a másik oldalon visszamégy az épületbe. Így nem lesz belőle balhé, és akkor a nyitva hagyott ablak meg a bezáródott ajtó is elsikkad. Így senkinek sem fog feltűnni semmi. Majd azt mondd, csak eltévedtél az épületben.
- Nem szoktam eltévedni! – tiltakozott Alicia sértetten.
- És hazudni?
- Azt se. Általában azt se – tette hozzá óvatosan.
- Én is így gondoltam.
- Kicsit némán haladtak egymás mellett.
- Maga itt dolgozik? – kérdezte hirtelen Alicia, ahogy átvágtak az árnyéktetőkkel és padokkal teleszórt kerten.
- Nem, csak most éppen itt volt dolgom. És te itt dolgozol?
- Nem, én is csak véletlenül keveredtem ide. Most próbálkozom először ezzel a karitatív munkával.
- Hagyd a fenébe! Nem neked való.
- Miért, lehet, hogy be fog jönni! – tiltakozott Alicia, holott biztos volt benne, hogy nem, de valahogy nem akarta ráhagyni a másokra. Ám a férfi nem vitakozott.
- Legyen igazad! – vont vállat közömbösen, majd megállt. – Ott, előttünk, látod? – mutatott előre, az épület egyik ajtajára. – Ott feltűnés nélkül visszamehetsz. Rajta, és sok szerencsét!
- Maga nem jön?
- Nekem máshol van dolgom.

– Értem. És kösz, hogy nem köp be.
– Én sem kedvelem a feltűnést. Szóval, én nem köplek be, és ezt te is megteheted értem, igaz?
– Tegyük úgy, mintha nem is találkoztunk volna?
– Szó szerint ezt akartam mondani.
– Oké, becsszóra, hallgatok magáról! – mosolyodott el Alicia, majd sarkon fordult, és sietve elindult az ajtó felé. Már majdnem odaért, amikor csak hátrafordult, hogy búcsúzóul még integessen az első normálisnak tűnő, sőt jó fej embernek, akivel Alice Springsben találkozott, de akkor a férfi már nem volt ott. Eltűnt, mint akit elnyelt a föld.

Vajon orvos lehetett vagy ápoló, esetleg valaki szintén önkéntes? – merengett el a lány, és megpróbálta visszaidézni a részleteket, de semmi támpontot nem talált, ami a férfi ki-létére utalt volna. Ahogy visszagondolt, még csak egy névkártya sem volt a pasas ruháján.

Furcsa, gondolta, majd hagyta a fenébe, és visszament az épületbe, hogy szembenézzen Clara újabb szívatásával, illetve egy egész délutányi önkénteskedéssel.

X.

Másnap Clara mindenkinek azt mesélte, hogy egy; öt meny-nyire megdicsérték az öregek otthonában a kedvessége miatt,

kettő; az új lány annyira szerencsétlen lúzer, hogy siklóversenyesspotokat nézegetett az öregekkel.

Alicia erre nem tudott mit mondani. Ő örült, hogy talált egy öreg csókát, aki annak idején, még a sportág hőskorában pár évig amatőr siklóversenyző volt, és így adódott közös témájuk. Együtt megnézték a tavalyi futamok legjobb részeit, és közben egészen jól érezték magukat. Arról nem tehetett, hogy Clarának az öregekről való gondoskodásról szóló rózsaszín álmaiba nem fér bele, hogy ő a Murzuki Nagydíjon történt tömegbaleset kikockázott képei felett vitatkozik nagy hangon, hogy ki is volt a hibás. (Természetesen az a béna brazil Limából, hát hogy nem lehet ezt látni!)

Ráadásul Bee Gee is rászállt, hogy álljon be a kosárcsapatba, mert a Corby-nap másnapján induló, házak közötti versenyen szükség lenne rá.

– Na mi van, most már nem vagyok túl durva neked?

– Nem a kezdőcsapatba vennék be, csak hatodik tartaléknak kellesz. Az majdnem biztos, hogy nem játszik, de legalább névleg kell, mert különben nem nevezhetünk.

– Ha úgysem játszik, elvihetsz bárkit. Terry például tökre örülne, ha hívnád!

Bee Gee döbbenten hátrált meg a felvetéstől.

– Terry? De hát felállni sem tud, nemhogy futni!

– Jaj, vicc volt, hogy nem tud neked leesni? Legközelebb majd fellövök egy 3D fényjátékot, hogy poén következik, kéretik nevetni!

– Pfuuj, használhatatlanul beteg lábakkal ízléstelen viccelni!

– Miért, azok a lábak akkor is használhatatlanok maradnak, ha sírok rajtuk! És hidd el, a kissrác örülne, ha őt is hívnák

valahova, nem csak a társalgó hátuljában kellene ücsörögnie egyedül, de oké, hagyjuk! Maradjunk annyiban, hogy tartaléknak akárkit vihetek.

– Jobb lenne téged. Hátha, esetleg mégis pályára kerülsz, és te mégis értesz valamelyest a kosárlabdához.

– Valamelyest? Tényleg? Most aztán meghatódtam, micsonda dicséret!

– Miért, tényleg tudsz játszani. Csak a szabályokat nem tartod be – értetlenkedett a srác, és láthatóan nem esett le neki, hogy mi Alicia problémája.

– Akkor ezt most rakjuk össze, droidagy! Elhívsz hatodik, azaz utolsó tartaléknak, hogy biztosan ne kelljen pályára lépni, de közben azért ragaszkodsz hozzám, mert én „valamelyest” mégis tudok játszani. Hát ide figyelj, tegnap is láttam, mit szerencsétlenkedtek a pályán, én hozzátok képest király vagyok! – köpte oda dühében. Nem mintha ebben annyira biztos lett volna, de Bee Gee eléggé felidegesítette, hogy meg gondolatlan kijelentésekre ragadtassa magát. – Csak akkor megyek, ha a kezdőcsapatban játszhatok. Vagy az első pillanattól kezdve fent vagyok a pályán, vagy felejts el! – vágta ki, és választ sem várva otthagya a srácot.

Biztos volt benne, hogy ezzel lerázta, és a téma többet nem kerül elő. De hát akar a fene játszani a ház csapatában, megint csak veszekedés lenne belőle. Meg vérző orrok és felhorzsolt térdek, aztán további veszekedések és ronda nagy balhék. Jobb, ha elfelejti a kosárlabdát, és soha többet nem játszik ebben az életben. Pedig Mexico Cityben hogy szerette, és hiányzik is neki, de ezekkel a corbys lekvárokkal nem lehet rendesen játszani, nem bírják a gyűrődést.

Sanyarú sorsán elmélkedve szédült be a következő órára, ahol Goldfinger tanár úr rögtön elkapta, és beletette egy speciális projektbe.

– Már elég régen itt vagy, hogy bekapcsolódhass az érdeemi munkába, és ez egy nagyon érdekes téma. Az űrutazás jelene és jövője.

– Van neki? – csodálkozott el Alicia csípőből kimondva, ami az eszébe jutott, aztán nem győzött mentegetőzni. – Már-mint, a Földet fent, a légkör felső rétegeiben rengeteg radioaktív szemét veszi körül, és semmit sem lehet kilőni az űrbe, mert minden űrrakéta és műhold bedöglük. Ezt tanultam! Azaz nincs jelene az űrutazásnak.

– De jövője lehet – magyarázta Goldfinger. – A technika fejlődik, és odafent lassan, de biztosan csökken a radioaktivitás szintje. Hamarosan megint képesek leszünk ember alkotás szerkezeteket küldeni az űrbe, úgy, mint az Utolsó Háború előtt. Mélyedj el a témában, a projekt anyagai között mindent megtalálsz, ami az induláshoz kell. Nézd meg, aztán egyeztess Nicolettával, ő a projekt vezetője. Remek lány, majd meglátod!

Alicia ez után a felvezetés után semmi jóra sem számíthatva ismerkedett össze Nicolettával, aki pont úgy viselkedett, ahogy elképzelte. Az űrkutatásról beszélt, a Naprendszeréről és a csillagokról, ezekről rengeteg felesleges adatot tudott, imádta a végtelen űrt, és nem tudta elképzelni, hogy valakit untat a téma. Alicia visszafogott ásisózással hallgatta, majd megkapta az első részfeladatát a projektben, és a határidőt, hogy mikorra kell elkészülnie.

Buzgón bólogatott, hogy meglesz, majd el is felejtette az egészet. Utána végre magára maradhatott. Kiment a kertbe, de

a kerítésre felmászni már nem mert, hát csak bevetette magát az egyik sziklakertbe, beült két nagy kő közé, és azon gondolkodott, hogy már csak tizenhét napot kell kibírnia, és utána megjönnek a szülei.

Már csak tizenhét nap, tizenhárom óra, meg még kábé negyven perc, és végre megjönnek a szülei!

XI.

Dean Corette tábornok öreg volt, tapasztalt, kitüntetések garadáját birtokolta, és külön tekintélyt adott neki, hogy az egyik karját ellőtték, még évtizedekkel ezelőtt, és azóta kibervégtagot viselt. És nem tartozott a császár biztonságára ügyelő operatív csoport vezetőségébe. Tulajdonképpen még a csoportba se.

Ő mindössze ellenőrizte a kiadott anyagokat, és magas rangjából adódóan ő felelt a felső kapcsolattartásért is. Tehát amikor az elnök tájékoztatást kért a csoport munkájáról, az alelnök pedig jelezte, hogy Hawley kifejezetten egy magas rangú katonát óhajt látni, akkor Dean Corette tábornok úgy döntött, hogy személyesen tesz jelentést. Ugyan semmi kedve sem volt két civil elé állni, de azt világosan látta, hogy minden beosztottjánál jobban képes megoldani ezt a feladatot, tehát elment, és tartott nekik egy kurta, sok katonai kifejezéssel megtűzdelt beszámolót.

– Ezek a főbb intézkedések, melyeket megtettünk. A részleteket átküldtem a lapmonitorjaikra, és ezenfelül is készen állok válaszolni az esetleges kérdésekre, ha még valamilyen kiegészítésre van szükségük – zárta le végül az alig tizenöt perces előadást, és határozottan belenézett az elnök szemébe. Merthogy Hawley elnök ott ült, pontosan vele szemben, ám eddig csak némán figyelt. Amiért melleleg Corette tábornok őszintén hálás volt neki. Elnök vagy sem, azért mégiscsak egy civil, aki nem ért ehhez a munkához!

Corette tábornok nem tartotta sokra Hawley elnököt. És tulajdonképpen Ford alelnököt sem, aki szintén részt vett a megbeszélésen, szintén látványosan figyelt, és ha lehet, még kevesebbet értett a felmerülő problémákhoz, mint az elnök.

– Akkor tehát megnyugodhatunk, hogy minden rendben lesz? – kérdezett rá most is üres udvariassággal, mintha bármi köze lett volna az imént elhangzottakhoz, de Corette tábornok biztosan tudta, hogy fogalma sincs arról, hogy miről is szólt a beszámoló. Az alelnök is civil, ráadásul a gerinctelenebb fajtából, de az elnök jobbkeze, tehát nyilvánvaló, hogy jelen kell lennie egy ilyen fontos megbeszélésen.

Így voltak négyen a tárgyalóteremben; Hawley elnök, Ford alelnök, Corette tábornok, és egy idős vezérőrnagy, az egyetlen közülük, aki ténylegesen részt vett az operatív csoport munkájában.

– Nem tudjuk, hogy minden rendben lesz-e, alelnök úr – reflektált az ostoba kérdésre végtelen türelemmel a tábornok, és közben nem érezte, hogy mennyire megveti a jelen lévő civileket. – Mindössze azt állíthatom, hogy mi mindent megtettünk a császár életének védelmében.

– És hogyan alakul az együttműködés a császár személyi biztonsági szolgálatával? – kérdezett rá Hawley elnök, hogy tovább terelje a megbeszélést az alelnök felesleges megjegyzéséről.

– Eddig nem okozott gondot az előkészületek összehangolása – felelt a tábornok, és csak magában tette hozzá, hogy itt viszont az elnök jól érzett rá a gyenge pontra. Ő maga is ezt tartotta a legnehezebb részfeladatnak; együttműködni a kínaiakkal! Ebben valóban rengeteg veszély rejlik, hisz egyrészt őrizniük kell velük szemben a szolgálati titkokat, de mégis meg kell osztani minden lényeges információt... Folyamatos egyensúlyozgatás, de eddig ez is ment. – Egyelőre nem adódtak problémák.

– Hát, akkor, ha nincs több megbeszélnivalónk... – támasztotta meg a tenyerét Ford alelnök az asztalon, és már készen is állt indulni. Ő még fiatal ember volt, ebben a társaságban legalábbis a legfiatalabb a maga negyvenkét évével, és jelenleg egy kedves, vörös hajú hölgy várta, egy igen attraktív kiberműszerész lobbista. Elméletileg mindössze azért, hogy megbeszéljék a készülő, kiberbeültetéseket szabályozó új törvény részleteit, de kis ügyességgel ki lehet hozni ebből a találkozóból többet is, biztatta magát az alelnök. Ám ehhez itt igazán senkinek semmi köze!

– Még lenne egy kérdés, amit szeretnék szóba hozni, uram – szól közbe ezen a pont a beszélgetés negyedik tagja, Mary West vezérőrnagy. – A tábornok úr nem említette, de szeretném felhívni a figyelmet azokra a jelentésekre, melyek szerint a Tigris fedőnevű bérgyilkos Alice Springsbe érkezett...

– A Tigris csak egy legenda – szól közbe enyhe ingerültséggel Corette tábornok. Nem véletlenül hagyta ki ezt a momentu-

mot az iménti beszámolójából. – Semmilyen konkrét tény nem támasztja alá a létezését.

– Viszont rengeteg közvetett bizonyíték van, hogy valóban működik egy bérgyilkos ezen a fedőnéven – ellenkezett a vezérőrnagy. – Ám függetlenül a névtől, a belső források adataira támaszkodva egyértelmű, hogy valós fenyegetésről van szó.

– Részletek? – kérdezett közbe határozottan és kicsit talán udvariatlanul Hawley elnök, mielőtt Ford alelnök esetleg valami buta tréfával elbagatellizálja a kérdést.

Az elnök világosan látta, hogy a helyettese éppen nagyon sietne. Nyilván valami csinos lobbista lábai közé, tette hozza magában. Amihez persze neki semmi köze sincs, de más oldalról azt sem hagyhatja, hogy emiatt fontos kérdéseket ne beszéljenek meg. Nem hibázhatnak, ez a császári látogatás az évtized, ha nem az évszázad legfontosabb diplomáciai eseménye!

– A jelentések több ponton hiányosak – folytatta a vezérőrnagy az elnök kérdésére válaszolva. – Feltehetőleg egy erre szakosodott közvetítőtől kapta meg a feladatát a Tigris...

– A feltételezett Tigris – szúrta közbe Corette tábornok, szintén igen udvariatlanul félbeszakítva West vezérőrnagyot, mire az idős nő szája keskeny vonallá préselődött, de amúgy nem mutatta, hogy felháborítja a közbeszólás.

– Köszönöm az értékes kiegészítést, tábornok úr! – vágott vissza pengénél élesebb hangon. – Tehát, a feltételezett Tigris, akinek a személyazonosságáról keveset tudunk, ezért a rövidség végett itt most Tigrisként fogok rá hivatkozni, a jelentések szerint egy közvetítő révén kapta meg a feladatát, akiről

szintén nem tudunk semmit. És ha tudnánk, az sem segítene, mivel feltehetőleg több személy láncán keresztül lehetne csak eljutni a valódi megbízóhoz. Erre viszont most nincs időnk, ám lépéseket kell tennünk. Elsőnek is értesíteni a birodalmi biztonsági szolgálatot.

– Szó sem lehet róla! – csattant fel Corette tábornok.

– Mi a probléma gyökere? – kérdezett rá azonnal Hawley elnök, mert ez itt futóhomoknak tűnt. Két katona, akik nem értenek egyet, nincs annál rosszabb! Azonnal ölik egymást, de hát mi más lehetne várni a katonáktól?

– Ha figyelmeztetjük őket, hogy a feltételezett Tigris megjelent, akkor fel kell fednünk, honnan származik az információ, ami nem lenne bölcs. Nem adhatunk ki nekik szigorúan bizalmas, titkosszolgálati forrásokat – felelt Corette tábornok némileg kelletlenül, és megigazgatta fekete kesztyűjét, amit régi megszokásból a kiberkezén hordott. Mindig, minden helyzetben. – Ám ha nem mondjuk meg, honnan kaptuk az adatokat, akkor a birodalmiak nem veszik komolyan, és nem foglalkoznak vele. Akkor pedig teljesen felesleges volt megemlíteni is.

– Vezérőrnagy? – nézett a másik katonára Hawley.

– Ez a döntés nem az én hatásköröm – visszakozott azonnal a nő.

Hawley elnök értette. A problémát feldobta, de a felelősségből nem kér. Világos. Akárhány tanácsadó és elemző is veszi körbe, mindig, mindenben neki kell döntenie, hogy a fene esne beléjük! De végül is, ő az elnök...

– Értem. Azt javaslom, egyelőre küldjük át a birodalmi biztonsági szolgálatnak az információt, a források megjelölése

nélkül. Hogy mihez kezdenek vele, az az ő dolguk. Az operatív csoport közben álljon rá a szálra, és próbáljanak meg minél többet kideríteni erről a feltételezett Tigrisről – nyomta meg a „feltételezett” szót az elnök. Majd kérdően nézett a tábornokra, aki természetesen rábólintott, mindössze a kesztyűjét igazította meg ismételten, ellenérzéseit levezetendő. A katonák mindig mindenre rábólintanak, még ha nem is tetszik nekik, amit tenniük kell, gondolta elégedetten Hawley. Ez bennük az egyetlen jó.

– Értem, uram, így lesz! – erősítette meg a gesztust szavakkal is Corette tábornok, és közben az járt a fejében, hogy nem lenne szabad civileknek olyan helyzetbe kerülniük, hogy utasíthatassanak egy tábornokot. Bezzeg a régi szép időkben még minden elnök katona volt, és ennek megfelelően bántak a hadsereggel. Ma meg!

Corette tábornok nem örült az új idők hozta változásoknak. Mindenki csak lelkendezik a megszilárduló, csodálatos békéről, és elfelejtik, hogy az csak akkor tartós, ha fegyverekkel védik. Bízna az új császárban, mintha bármelyik kínaiban meg lehetne bízni, és hiszik, hogy ő, ellentétben az apjával már nem fog háborúval fenyegető konfliktusokat ki-robbantani Dél-Ázsiában és az Indonéz szigetvilágban. Pedig akárki is ül a kínai trónon, az nem néz mást, nem nézhet mást, mint a Birodalom érdekeit! A Föderáció nem bízhat meg benne!

Ez járt akkor is a fejében, amikor véget ért a megbeszélés, és a résztvevők szépen egymás után távoztak. Ford alelnök legelsőnek sietett ki, azzal mentegetve magát, hogy fontos tárgyalása lesz. A tábornok utána hagyta el a termet, másodikként,

de nem ment messzire. Csak egy fordulót tett meg a kormánypalota magas, díszes folyosóin. Aztán megállt a fal takarásába húzódva, és várt, míg meghallotta a katonás lépteket. Nem jött elő, hagyta, hogy a vezérőrnagy elsiessen előtte, kihúzott derékkal, magához szorított lapmonitorral.

Csak pár másodperc elteltével szólt utána:

– West vezérőrnagy! Kérem, várjon meg!

– Mit óhajt, tábornok úr? – torpant meg a nő, és katonás mozdulattal szembefordult a férfival.

– Beszélni szeretnék önnel az operatív csoport munkájáról.

– Minden benne van a jelentésben, de ha hiányosnak érzi, természetesen szívesen teszek szóbeli kiegészítéseket.

– A jelentés tökéletes, én inkább egy informális beszélgetésre gondoltam.

– Nem hinném, hogy a mi helyzetünkben ezt megengedhetjük magunknak – nézett rá komoly tekintettel a nő, majd elfordult, és továbbindult.

A tábornok gyors léptekkel szegődött mellé.

– Mary, kérek, nem válthatnánk pár szót?

– De, persze – fogadta el az idős nő, de a hangja érzelemmentesen komoly maradt. – Csak éppen nem az operatív csoport munkájáról.

– Legyen! Tarts bár érte szentimentális öregembernek, de szeretnék egy kicsit beszélgetni veled. Csak úgy, a régi időről. Ezer éve nem találkoztunk!

– Két év négy hónapja nem találkoztunk. Én is ott voltam Carsen admirális temetésén, veled együtt.

– Kiváló katona volt! – sóhajtott Corette tábornok, mert ezt illet megjegyeznie, majd elkomorult az arca. – De bizo-

nyos szempontból jobb, hogy meghalt. Nem kell látnia, hogy a Föderáció kínai udvariassággal hajlong az északi kutya előtt.

– Mint már említettem, nem szeretnék az operatív csoport munkájáról beszélni.

Rövid szünet következett, változatlan tempóban haladtak egymás mellett a kihalt folyosón.

– Miért, szerinted helyes a legfelsőbb szinten megegyezni a Birodalommal? – kérdezte aztán alig leplezett megvetéssel a tábornok, majd gyorsan tompította a megjegyzés élet. – Persze szigorúan mint magánember kérdezlek.

– Egy vadkutyt nemcsak lelőni lehet, de megszelídíteni is – tért ki a válasz elől az idős nő.

– Megszelídíteni lehet a vadkutyt, de megbízni benne ostobaság.

– Szavak. Most mindketten azon dolgozunk, hogy őfelsége, a kínai császár biztonságát garantáljuk a látogatása alatt. Most ez a feladatunk.

– Persze, de...

– Nincs de. Szolgálat van és kötelesség. Egy jó hazafi háttérbe szorítja a személyes érzelmeit, ha parancsot kell teljesítenie – közölte a nő, és az arca meg sem rezdült.

De a tábornok régről ismerte. Sőt, jól ismerte. Ezt a legérzelemmentesebb kőarcát Mary csak akkor szokta felölteni, ha súlyos nemtetszését leplezi vele. Nem változott semmit! Sem szokásaiban, sem nézeteiben. Még mindig élesen Birodalom-ellenes, és neki sem tetszik ez az új egyezmény, amit az elnök – a korlátolt civil! – alá akar írni.

– Tehát még mindig első és egyetlen a kötelesség – terelte el a szót a kényes témáról, mert amit tudni akart, azt megtudta.

– Katona vagyok. És talán azt is hozzátehetem, hogy jó hazafi.

– Család, gyerekek?

– Felnőttek.

– Akkor szabad vagy.

– Már alig maradtak a szolgálaton kívül kötelezettségeim. Így majdnem minden időmet a munkának szentelhetem.

– És a munkád kibírja, ha fél órácskára magára hagyod? – tréfálkozott Corette tábornok kicsit talán erőltetetten, majd gyorsan folytatta: – Mi lenne, ha valamelyik este meginnánk egy kávét? Valami csendes helyen. Közben elbeszélgetnénk. Kötetlenül.

– Jó ötlet. Mondjuk, amint túlleszünk a kínai császár látogatásán. Addig nagyon elfoglalt vagyok, nem tudok rád időt szakítani – közölte a nő, majd köszönés nélkül lefordult a folyosó egyik elágazásánál.

Corette tábornok nem követte. Mary világosan elküldte, és vele tényleg nem lehet ellenkezni. De cserébe, amit mond, azt komolyan is gondolja. Tehát a császári látogatás után majd találkozhatnak. Meg még addig is számtalanszor, az operatív csoport munkája kapcsán, ugye.

És ezek szerint Mary még ma is élesen Birodalom-ellenes, mint régen, tért vissza a számára leglényegesebb gondolathoz a tábornok. Persze, az ő esetében ezen nincs mit csodálkozni. Ő is sokat vesztett el a kínai kutyák miatt, pillantott le megszokásból a bal kezére. Pedig nem látszott rajta, hogy kiberkéz, ez az új modell már teljesen élőnek hat, a kesztyűt is csak megszokásból viseli rajta, nézett ismét fel, majd továbbindult a kormánypalota kihalt folyosóján.

Corette tábornok nyíltan Kína-ellenesnek vallotta magát, mert erre minden oka megvolt, és örült, hogy most kiderült, West vezérőrnagy is ellenzi a megállapodást a Birodalommal. Jó tudni, kik azok az emberek, akikre számíthat. Ha esetleg, véletlenül szükség lenne rájuk.

XII.

– Remek lesz!

Ez a felvezetés eleve óvatosságra intette Aliciát.

– Egész napos szuper program, kint, a természetben, az érintetlen, valódi sivatagban!

Tehát árnyékmentes forráság, fordított magában Alicia, továbbá mindenbe beszivárgó por és kosz. Plusz fenevadak, úgymint skorpiók, kígyók, diáktársak. Kis mázslival keselyűk, akik a felhozatal krémjét képezik. Vagy legalábbis repülni kecsesen repülnek.

– A pálya minden évben más, és tele van izgi meglepetésekkel – lelkesedett tovább Maryann, Alicia egyik csoporttársa, akinek az volt a fő jellemzője, hogy még szívesen szóba állt vele, és lehetett az elkövetkező programokról faggatni. – A térképet már biztosan átküldték a lapmonitorodra, eltévedni lehetetlen, és ráadásul az ellenőrző pontokon vicces feladatok várnak!

Aliciát ettől meg egyenesen a frász kerülgette. Tekintve a helyiek humorérzékét, ez tuti katasztrófa lesz. Zsákban futás, célba dobálás, hülye kérdésekre való válaszolgatás, ennél többet nem nézett ki a Corbyból.

– És ha felérsz a Szikla tetejére, az a legjobb! Onnan csodás a kilátás, és ott mindenki személyre szóló meglepetést kap. Én tavaly egy valódi, corbys medált kaptam, ami pontosan illett a kedvenc ruhámhoz!

Ha én is egy nyakláncot kapok, akkor megfojtok vele valakit, döntött Alicia. Bár úgy vélte, ő nem medált fog kapni, hanem mondjuk egy WC-kefét. A Corby-napi kirándulást a diáktanács szervezte, és őt már ott is tutira ismerik. Ismerik és utálják.

– Szóval remek lesz, majd meglátod! – sóhajtott ábrándosan Maryann, biztatóan rámosolygott Aliciára, és sietve lelépett, mert a folyosó végén befordult Clara.

Az ezüstszőke lány észrevette Aliciát, és sietség nélkül oda-ment hozzá, felvértezve angyali mosolyával.

– Látom, új lány, mégis találtál barátot – nyitott kedvesen, ezüst hajtincseit csavargatva.

– A nevem Alicia Star – figyelmeztette érzése szerint ezredszerre Alicia, és úgy érezte, Clara egy kígyó. Ha most azt válaszolná, hogy igen, Maryann kedves lány, és jóban vannak, akkor Clara őt is felvinné a kiirtandók listájára. Ezzel pedig nem szívathatja meg Maryannt, aki szóba állt vele, és válaszolt a kérdéseire, meg amúgy is egy kedves csaj. – A nevem Alicia, és az a hülye Maryann nem a barátom. Az a kis seggfej csak hülyített a lapmonitorjával – vágta ki, és sietve távozott, mint aki halálra van sértődve.

Közben az járt a fejében, hogy vajon ettől Clara, aki kétségtelenül népszerű volt a suliban, felkarolja-e Maryannt, aki a középúzer kategóriában még éppen elkerülte, hogy szívassák a többiek. Lehet, minden lehet, és ebben az esetben Maryann jön neki egy szívességgel, no, nem mintha azt bármikor be lehetne rajta vasalni.

A Corby-napi kirándulás meg nyilván borzalmas lesz, mint ahogy várta. De nem kerülhette el, hát az adott reggelen megadóan beszállt a siklótaxiba, és az ablak felé fordulva bámulta előbb az elmaradó várost, majd a sivatagot. Olyan volt, mint minden sivatag; szürke, kihalt, dögunalom. Ez a világ minden táján ilyen, sóhajtott, aztán elővette a lapmonitorját, és játszott, míg meg nem érkeztek.

Az Ayers Szikla első ránézésre tökéletesen érdektelennek tűnt. Egy nagy, vöröses kődarab. Konkrétan a világ legnagyobb egyben lévő köve, majd négyszáz méter magas, a föld alatt meg még sokkal nagyobb, de ez most tényleg egy ok, hogy felnézzen rá? Alicia tíz hosszú másodpercet töltött báméskodással, majd leszegte a fejét, és megkísérelt elsunnyogni valamerre. Itt lent nem maradhat, de előző nap megnézte a lapmonitorján, hogy van egy rövidebb és egyszerűbb út felfelé, nem kell a hülye tereppályán végigszerencsétlenkednie a „vicces feladatokkal” meg a többi diákkal. Szépen egyedül felmegy, ott majd adja a lúzert, hogy eltévedt, átveszi a jól megérdemelt WC-kefét, és kész, program kipipálva.

Tehát megkísérelt lelépni, de Bee Gee észrevette, és a nyomába szegődött.

– Állj meg, új lány!

– Kihez beszélés?

– Oké, oké Alicia, állj meg!

– Na ugye, hogy tudod a nevem! – állt meg Alicia diadalmasan mosolyogva, majd rögtön tovább is indult, mert Bee Gee amint utolérte, azonnal rohant is tovább.

– Gyere, jelentkezniünk kell, és nem akarok elkésni. És beszélni akarok veled – kezdte a srác, és közben elérték az első ellenőrző pontot. Itt csak jelentkezni kellett, hát odaérintették az ujjlenyomatukat az érzékelőre, és már mehettek is.

Ennyit az elsunnyogásról, vélte Alicia, de azért rendületlen elszántsággal loholt a nagyokat lépő Bee Gee mellett.

– Mondjad!

– Szóval, gondolkodtam arról, amit a múltkor mondtál, a meccsről.

– Gondokodtál, tényleg? – vigyorodott el Alicia. – Rendben, kinézem belőled, hogy képes vagy rá.

– Most szívatsz? – értetlenkedett a srác.

– Oké, leálltam, mondjad! – adta fel Alicia. Itt senki sem veszi a poénokat?

– Hajlandó vagyok berakni téged a kezdőcsapatba, ha megígéred, hogy senkit, de senkit nem löksz fel, nem ütsz meg, és nem gáncsolsz el a meccsen.

– Magasra tetted a lécet. Persze megígérhetem, de nem értem, te ezt miért hinnéd el?

– Te hazudnál?

– Soha! És soha nem is játszom együtt azokkal a lekvárokkal. Megfogadtam. Csak balhé lenne belőle.

– Ha nem szabálytalankodsz, akkor nem lesz balhé. És tényleg kellesz a csapatba. Elég rosszul állunk.

– Keress mást!

– Kerestem. Elhiheted, te vagy az utolsó, akinél próbálkozom, de most nincs senki. Kosárlabdában a Róma-ház sosem volt túl erős, és most ráadásul extra pechünk van, mert véletlenül egybeesik a bajnokságunk a focisokéval, meg a hülye baseballosok is pont most indítanak új kupát, és ez a kettő elszívta a jó embereket. Senkit sem találtam rajtad kívül, illetve csak pancsereket, akiket rémálom lenne bevenni a csapatba. Holnap lesz az első meccs. Ne hagyj cserben, állj be! Csak egy alkalomra, és utána becsszóra megpróbálok valaki mást keríteni!

Alicia elnézett oldalra, a vörös kövön kapaszkodó, sárga fűszálakra, melyek még itt kint, a sivatagban, a mostoha körülmények között is élni akarták a maguk nyomorúságos életét, majd feljebb emelte a tekintetét, a láthatárig. Közben az ösvény elkezdett emelkedni, így messzire lehetett látni. Még tizenkét nap, míg megjönnek a szülei. . .

– Oké, oké, egy meccsre megvettél – döntött végül. – De ha kiakasztnak, és végül csak felborítok néhány seggfejet, akkor ne gyere nekem, hogy mit ígértem!

Bee Gee mérsékelt lelkesedéssel vette tudomásul az utolsó kitétel, és utána még hosszan beszélgettek a csapat által játszott figurákról és stratégiákról. A srác igyekezett felzárkóztatni Aliciát, hogy holnap legyen esélye a többiekkel játszani, még ha együtt gyakorolni nincs is lehetőségük. Közben átkeltek az ellenőrző pontokon is, alig figyelve a feladatokra, és Aliciának be kellett látnia, így egészen vicces volt. Különösen az az állomás, ahol játék lézerfegyverekkel kellett eltalálniuk a céltáblát. Ott még pontot is szerzett.

Aztán felértek a Szikla tetejére. Bee Gee lelépett, hogy a haverjaival dumáljon, Alicia meg felvette a személyre szóló

meglepetését. Csinos műanyag fóliába csomagolt, majdnem emberfejnyi vacak volt. Nem nyitotta ki. Minek? Biztosan valami baromság. Elsétált oldalra, hogy ne legyen útban senki-nek, bámulta a távolságot, a sivatagot a Szikla alatt, aztán belefutott Terrybe.

– Hát te meg hogy a fenében jöttél fel kerekeken? – kérdezte döbbenet, aztán máris visszakozott. – Mármint, nem akartalak megbántani, bocs, tényleg! Láttam én is a térképen azt a jól járható keleti ösvényt, nyilván azon fel lehet gurulni, igaz?

– Nem tudom. Engem siklóval hoztak fel – magyarázta a kissrác. – Minden évben ezt csinálják, hogy ne maradjak ki belőle. Kedves, nem?

– Nem – rázta meg a fejét kis gondolkodás után Alicia. – Kimaradsz a lényegből, és mellé láthatod, hogy a többiek élvezik.

– Ez is egy álláspont. De én inkább kedvesnek tartom – tette hozzá Terry, szomorkásan, majd gyorsan felmutatta az ölében tartott kítűzőt. – Idén ezt kaptam. Hat hologram van benne, nézd, egészen jópofák!

– Aha, szépek – bólogatott Alicia, ahogy megnézte a sorban végigmutogatott képeket. Alice Springs nevezetességei, ismerte fel a főbb épületeket, úgymint az Utolsó Háború emlékoszlopa, a Koh-i-Noor Hotel, a kormánypalota a különleges kaktuszkertjével, a Hét Csillag; csupa szokásos turistalátványosság.

– És te mit kaptál?

– Gondolom, valami vackot. Még nem bontottam ki.

– Nem is érdekel? – csodálkozott Terry, mire Alicia vállat vont, és feltépte a műanyag fóliát.

Egy mini siklómodell volt benne, apró távirányító-koronggal.

– Ez már valami! – lelkesedett Terry. – A sulis bedobta magát. Azt hiszem, azért kaptál ilyen klassz cuccot, mert új vagy. Mutasd, hogyan repül!

Alicia maga is csodálkozva méregette a kis játékot. Pont ilyet kért a szülinapjára, csak végül az utolsó pillanatban mégis a biciklit választotta, de attól még a siklómodellt is szeretne volna. Honnan tudták itt, a suliban? Nyilván a szülei mondták meg, képesek rá, hogy a feje felett égensék ilyen hülyeségekkel. Totál gáz! De ha már itt volt a modell, bekapcsolta és kipróbálta. A minisikló felemelkedett, de irányítani nem tudta rendesen, mert erősen jobbra húzott.

– Azt hiszem, valami rossz benne. Majd este a szobámban szétszerelem – tette el óvatosan a modellt.

– Te meg tudsz javítani egy ilyen bonyolult játékot? – csodálkózott a kissrác, mire Alicia oda sem figyelve megvonta a vállát.

– Még sosem próbáltam, de hát erre is érvényes a javíthatósági direktíva.

– Az mi?

Alicia először azt akarta válaszolni, hogy semmi, de aztán belenézett Terry érdeklődéstől csillogó tekintetébe, hát kellenül magyarázni kezdett:

– Mindent úgy kell megtervezni és legyártani, hogy könnyen javítható legyen, a háztartási takarító droidtól kezdve a legnagyobb tehersiklóig. Ez több mindent is jelent. Egyrészt jól elkülönülő panelekből kell összerakni, hogyha valami elromlik benne, akkor a megfelelő panel cseréjével megcsinálható legyen. Másrészt ügyelni kell az egyszerű, átlátható szerkezetre,

hogy minél kisebb gyakorlattal és hozzáértéssel is szerelhető legyen. Hogy ne kelljen speciális szakértelem a javításhoz. Így elkerülhetjük, hogy kis hibás, majdnem jó eszközöket kidobjanak, és ezzel sokat spórolunk, védjük a természetet, kíméljük az erőforrásokat, meg minden más blabla – zárta le unott legyintéssel.

– Te ezt valamelyik külföldi iskolában tanultad?

Alicia sóhajtott. Most mondja meg, hogy apuval rendszerezen szétszerelték az összes játékát, meg a háztartási droidokat, sőt anyu sportsiklóit is mindig együtt tuningolták fel? Muszáj égetnie magát, hogy a szülei nem normálisak?

– Igen, Al-Watanyában tagja voltam a műszerész klubnak. Érdekes volt.

– És hasznos is, ha megjavítod ezt a siklómodellt. Ha sikerül, majd mutasd meg! Ki szeretném próbálni. Már ha nem bánod.

– Persze – hagyta a rá Alicia a sráca. Itt, kint a szabadban még jobban megsajnálta, mert itt élesen látszott, hogy mi mindenből kénytelen kimaradni szegényke. – Te, ha van hozzá kedved, lemehetünk együtt azon a keleti ösvényen, amit mondtam.

– Tilos. A program szerint mindenki együtt megy le, illetve ti együtt mentek le, a nyugati oldalon. Értem meg feljön egy sikló, amivel szállítanak.

– Kit érdekel, hogy tilos? Majd azt mondjuk, eltévedtünk játék közben.

– És ha felborulok? Ha bajba kerülünk?

– Ugyan, tök biztonságos, mondom, hogy előre megnéztem – amikor azt kerestem, hol léphetek le a többiek elől, tette hozzá magában. – Segítenék, együtt gond nélkül lejutnánk.

– Nem akarlak belerángatni egy ilyen súlyos szabálysze-
gésbe.

– Persze! Én akarlak téged belerángatni ebbe a súlyos sza-
bályszegegésbe. Én tuti ott megyek le, távol a többiektől.

– Megértem – hagyta rá Terry, de ő nem akart menni, Alicia
pedig rövid győzködés után vállat vont, és otthagya.

Laza léptekkel sétált át a Szikla keleti oldalára, fejforgat-
va nézte, hogy nézik-e, de senki sem méltatta egy pillantásra
sem. Mindenkinnek volt társasága, mindenki csinált valamit,
mindenki jól érezte magát. Senkinek sem fogok hiányozni,
döntött Alicia, és elindult lefelé az ösvényen, amit kinézett
magának.

Egy ideig egészen jól ment, bár persze állandóan telement
porral a szandálja. Közben már a modell siklón gondolkodott,
hogy mi mindent lehetne vele csinálni, aztán meg hirtelen vé-
get ért az egész móka. Oldalról egy nagy, nyolcszemélyes, zárt
sikló emelkedett a látóterébe, még meglehetősen távol, de ahhoz
elég közel, hogy már ne tűnhessen el előle.

Megtaláltak, sóhajtott magában. Megtaláltak, és vissza-
visznek, hogy kötelezően tovább szórakozzak. De azért nem
állt meg, magabiztosan trappolt lefelé, hátha mégsem érte
jönnek. Érte jöttek.

– Alicia Star? – szólt ki a siklóból a pilótája az oldalsó hang-
szórókon át. A gép teljesen eltorzította a hangját, mintha nem
is ember lett volna.

– Aha. Az vagyok – nézett ki oldalra, a mellette lebegő sikló
fémoldalát fixírozva, de nem lassított, elszántan, hosszú lép-
tekkel folytatta az ereszkedést a nem túl meredek ösvényen.

– Szállj be! Visszaviszlek a többiekhez. Már keresnek.

Persze, keresnek, és majd letolnak, hogy már megint mást csinálók, mint kellene.

– De jó, hogy visszavisz! – villantott hát fel egy kedvesnek szánt mosolyt, hátha az arc és hang nélküli pilóta megszívja. – Eltévedtem, és már annyira kezdtem kétségbeesni! Jó, hogy megtaláltak! – lelkendezett, remélve, így eladhatja, hogy ő ártatlan a szabályszegésben, ám a pilóta nem dőlt be. Legalábbis nem kezdte el nyugtatgatni, csak finoman letette a siklót Alicia mellett. Az automatika kinyitotta neki a hátsó ajtót, ő pedig beszállt az üres utastérbe, és leült az egyik ülésre.

Az ajtó bezáródott mögötte, előrenézett, hogy lássa, merre indulnak, de ebben a siklóban valamiért a pilótafülke átlátszatlan anyaggal volt leválasztva az utastértől. Furcsa, gondolta, és jobb híján odanyomta az orrát az oldalsó ablakhoz.

– Kösd be magad! – szólt ki a géphang a pilótafülkéből, és látta, hogy emelkedni kezdenek.

– Természetesen – felelte engedelmesen, és csak azért sem kötötte be magát. Most mi baj lehet itt, kint a sivatagban, ahol semmi forgalom sincs?

Aztán elindultak, és ez megint furcsa volt.

– Hova megyünk? A többiek nem a nyugati oldalon ereszkednek le?

– Oda megyünk mi is.

De akkor miért az ellentétes irányba indultunk, gondolkodott el Alicia, ám végül nem kérdezett rá. Minek? A sofőr nyilván tudja a dolgát. Sóhajtott, és lehuntya a szemét, mert az egész napos sziklamászástól elfáradt, aztán iszonyú ütés rázta meg a siklót, hogy az szélesen kilengett.

– Ez mi volt? – kiáltott ijedten, de nem kapott választ. Kinnézett az ablakon és akkor már látta. Egy másik sikló haladt mellettük, egy egyszemélyes sportmodell, egy látszatra ócska GM–I600-as, és nem vicc, teljesen szándékosan nekicsattant az oldaluknak, hogy a gépük ismét megrázkódott.

Alicia szólni sem tudott, annyira irracionális volt az egész. A siklójuk érezhetően gyorsult, az üldözőjük kicsit lemaradt, majd megint jött, és az Alicia melletti ablakból már nem lehetett látni, mit csinál, mert átment felettük a másik oldalra.

– Mi történik? – kiabált előre, de a sofőr nem válaszolt, a sikló tovább gyorsult, és ismét kilengett, mintha megint neki ment volna a GM–I600-as. Alicia, aki nem volt bekötve, kiesett a székből, elterült a padlón, megütötte magát, hogy könyvek szöktek a szemébe, de mielőtt feltápászkodhatott volna, kinyílt az ajtó, közvetlenül mellette.

Alattuk pár méterre iszonyú sebességgel száguldott a sivatag sziklás-homokos talaja. Ezt arccal a földön fekvé közvetlenül közelről érezkelhette, hát kapaszkodott, sikított, és látta, hogy a nyitott ajtón kívül egészen közel sorol melléjük az idegen sikló.

– Ugorj át! – ordított a sofőrje, akiből nem sok minden látszott. Valami fickó lehetett, tipikus siklólovás szerelésben, bukósisakkal és szélszemüveggel, és neki kiabált, bár az erős ellenszélben nem lehetett jól hallani. – Gyere, ugorj át!

– Nem vagyok hülye! Kopjon le!

A fickó nem felelt, csak megint nekicsapta a gépét a siklójuk oldalának. Az megint megbillent, és ebben a bizonytalan pillanatban az idegen alak benyúlt, elkapta Alicia karját, és kirántotta a semmibe. Egy végtelen másodpercig azt hitte, hogy

meg fog halni, ahogy eltűnt alóla a biztonságot adó fémpadló, aztán a férfi maga elé emelte a nyeregbe.

– Engedjen el! – üvöltött Alicia, miközben pár mozdulattal stabilizálta a helyzetét. És amint menetirány szerint, rendesen ült a nyeregben, ezt azonnal ki is használta. Azaz könyökkel ütött hátra, a fickó bordáira, amilyen erősen csak tudott. – Álljon meg és engedjen el!

– Fogd a kormányt, és vezess!

– Mi?

– Nekem másra kell a kezem – kiabált a férfi, és valóban. Baljával Aliciát tartotta, hogy a lány ne zuhanjon le, a jobbja-val pedig elővett egy egyértelműen pisztolynak látszó tárgyat. A kormányt fogni valóban nem maradt keze. És közben a kijelzők szerint 120 km/h sebességgel szálltak a sivatag szikláik és dűnéi között! – Fogd a kormányt, és tartsd irányban a gépet!

Alicia habozás nélkül, teljes kétségbeeséssel csapott le a kormányra, a GM–I600-as kilengett, és magasra ugratott, szerencsésen elkerülve az ütközést egy méreten felüli sziklával.

– Nem tudok siklót vezetni!

– Nem is kell, csak tartsd irányban!

– Maga mit csinál közben? – kérdezte Alicia, és igyekezett hátrapislogni, de a férfi azonnal rászólt:

– Te csak nézz előre, és tartsd a kormányt, amíg én takarítok.

– Mit csinál? – értetlenkedett a lány, a szél miatt nem látott és nem hallott, de úgy sejtette, mögötte lövések csattannak. Lehet, hogy a fickó az imént tényleg egy valódi fegyvert vett elő? Lehet, hogy őt most éppen elrabolják? A gondolattal egy időben már rántotta is oldalra a kormányt.

A sikló kilengett, a férfi az utolsó pillanatban ragadta meg a kormányt, rántotta őket vissza egyenesbe. Elvesztették az egyensúlyukat, és megpördültek a menetirányuk tengelyében, hogy Alicia majdnem leesett.

– Egyenesen, azt mondtam, egyenesen! – kiabált a férfi, és Alicia egy hosszú másodpercig jól látta, hogy mögöttük jön az iskolai sikló. A következő pillanatban pedig azt kellett látnia, hogy annak fekete bukósisakot viselő sofőrje kiteszi a kezét az ablakon, és lő rájuk. Miért visel valaki egy zárt sofőrfülkében sisakot, merült fel benne hirtelen a kérdés, de a válasz végiggondolására már nem maradt ideje. Az elektromosság szikrázva csapódott be mellettük egy sziklába, tovább fordultak, és ismét csak a sivatagot látta maga előtt.

– Álljon meg, álljon meg, mert meghalunk! – kiabálta.

– Ha megállunk, akkor halunk meg. Tartsd a kormányt, hogy végre lelőhessem azt a rohadt... – és utána káromkodások jöttek, amiknek a nagy részét elvitte a szél.

Alicia ismét megragadta a kormányt, és amint egy kicsit stabilizálódott a helyzetük, ráfogott a fékre, és megrántotta. Semmi hatást nem ért el vele, a gép tovább száguldott, és a férfi mögötte tovább lövöldözött. Utána egy ideig nem jutott figyelme a részletek követésére, mert ismét sziklák jöttek, és alig győzött átszalamozni közöttük. A sikló kilengett, megint fejre állt, de a fickó megint visszarántotta, és utána egyértelműen emelkedni kezdtek.

– Hányynom kell! – kiabált Alicia, abban bízva, hogy ezzel elér valamit.

– Ne a műszerekre! Hajolj ki balra!

– Álljon meg!

– Majd a városban.

– Mondom, hogy álljon meg! – kiabált Alicia, és megrántotta a magasságszabályozót, hogy leereszkedjenek, de az sem működött.

– Hiába piszkálok, áttettem az irányítást direktlinkre.

Alicia dühösen, két ököllel csapott a kormányra, aztán hátrasandított. Az iskolai sikló nem volt sehol. Elhagyták, lelőtték, vagy csak lelépett, hogy segítséget hozzon. Eltűnt, az tuti. De ettől a férfi még nem lassított, tovább száguldottak a sivatag közepén, a nagy semmiben. Alicia még egyszer megrántotta a kormányt, ám semmi hatást nem ért el vele. Ezek szerint a fickó ebben nem hazudott, tényleg kikapcsolta a kézi irányítást.

– Magának van direktlinkje? Akkor miért nem maga vezetett végig? – értetlenkedett, de nem kapott választ, hát megismételte a kérdést, immár sokkal határozottabban. – Miért én vezettem eddig, ha van direktlinkje, és azzal is tudja irányítani a siklót?

– Muszáj volt valami feladatot adom, különben végig engem versz, és az már sok lett volna. Elég bajom volt anélkül is, míg lekapcsoltuk a Tigrist.

Az utolsó szót egyértelműen úgy ejtette, mint aki egy konkrét személyre gondol, akit Tigrisnek hívnak.

– Kit?

– Mindegy! A lényeg, hogy lelöttem a siklóját. Most visszaviszlek a városba, az iskolához, és ott majd kiteszlek. Addig maradj nyugton!

– Eszembe sincs! – ütött hátra a könyökével ismét Alicia, mire a pasas ismét elővette az elektromos pisztolyt, és ráfogta. Még pontosabban közvetlenül beletolta a nyakába.

– Nem kérek sokat, csak hogy maradj nyugton. Épen kiteszlek a Corby előtt, de addig ne verj!

Alicia ijedten dermedt mozdulatlaná. Elég jól kiigazodott az egyszerűbb lőfegyverek között, a szüleinek is volt pár, és most, lefelé pislogva, valamivel nyugodtabb körülmények között megállapíthatta, hogy ez valóban egy váltós rendszerű, elektromos pisztoly. Soha nem került még olyan helyzetbe, hogy fegyverrel fenyegezzék, de a szülei sokszor mondták, hogyan kell ilyen esetben viselkedni. Semmi hősködés, semmi ellenállás, semmi hirtelen mozdulat.

– Nem meri meghúzni a ravaszt! – tiltakozott a szülői tanácsok ellenére elszántan, de mozdulni azért nem mert.

– Ki mered próbálni? – kérdezett vissza a férfi, és ebben a pillanatban még az ellenszél sívításában is fenyegetőnek tűnt a hangja.

– Amúgy sem akartam megütni, csak vicc volt! – visszakozott Alicia, majd ahogy a pasas eltette a fegyvert, ismét megjött a bátorsága. – De fel fogom jelenteni, emberrablásért.

Arra számított, hogy a fickó erre megint dühös lesz, de az csak közömbösen ráhagyta.

– Biztosan ezt fogod tenni. Akarsz te vezetni a városig?

Alicia bátortalanul fogott rá a kormányra, óvatosan megmozgatta, és érezte, hogy a sikló megbillen. Tényleg ismét az övé volt az irányítás.

– Ez nem tilos?

– Persze hogy az. Kiskorú vagy, nincs jogosid, és ketten ülünk egy egyszemélyes gép nyergében. Ha kicsit balra tartasz, akkor ott, előttünk, megpróbálhatsz felmenni azon a nagyon meredek domboldalon. Talán sikerül, ha elég ügyes vagy hozzá.

Alicia válasz nélkül fordította a kormányt, balra. Tényleg sikerült felmennie az előre jelzett meredélyen, a fickó éppen csak egy picit kellett, hogy segítsen, aztán sziklákat kerülgettek, és végül leszáguldottak egy homokdűne oldalában, hogy mögöttük éjig csapott a sivatag vöröses pora. Az egész annyira lehetetlen és hihetetlen volt, hogy nem is próbálta megérteni. A vezetésre koncentrált, a sikló egyenesben tartása lekötötte a teljes figyelmét, élvezte az arcát söprő szelet, és nem gondolkodott. Ő maga döbbsent meg a leginkább, amikor a láthatáron tényleg feltűntek Alice Springs homokszínű kertvárosai.

A férfi ott már átvette az irányítást, lassan csorogtak végig a széles, néptelen utcákon, aztán egy sarkon megálltak.

– Ez már a sulis környéke? – szállt le bizonytalanul Alicia. Csak most érezte meg, hogy teljesen elgémberedtek a tagjai a hosszú úton.

– Ott, a sarkon túl már látni fogod a főbejáratot. Nekem most nem lenne szerencsés közelebb menni a Corbyhoz, és neked már itt is biztonságos.

– De mégis, mi volt ez? Egyáltalán, ki maga? – nézett fel Alicia a férfira, de az még mindig nem vette le se a szélszemüveget, sem a bukósisakot. Az arcából szinte semmi sem látzott. – Hogy hívják?

– Nem mindegy? Siess vissza, és közben hívd fel a tanáraidat is, mert már nyilván a teljes sulis téged keres a Sziklán.

– Hú, tényleg, el is feledkeztem róluk! Fel kell őket hívni! – kapott észbe Alicia, akinek ez teljesen kiment a fejéből. – De mit mondjak nekik?

– Mindent én csináljak? Te egyedül is ki tudsz találni nekik valami jó hazugságot, aminek bedőlnek! – legyintett az idegen

férfi, aztán a levegőbe kapta a siklót, és hátra sem nézve ott-
hagyta Aliciát kétségei közepette.